

Regd. No. 2975.

பு:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீ ராமா நுண் 231

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 6

ஐவியச் சந்தா ரூ. 116.

பேசுநளான் பெருந்தேதவித்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரேம்பெருமான்ஷீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி*—எழ்பாரு
முய்ய வவர்க ஞரைத்தவைகள் தாம் வாழி *
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1968 மார்ச்மீ பிலவங்கஷு பங்குனிமீ

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—231

கெள்ளை ஸத்கரந்த பிரகாசனஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 20

ப்லவங்கலை பங்குனிமீ 1908 மார்ச்சு

ஸஞ்சிகை 3

நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாழி—5.

சிலமா தவஞ்செய்தும் திவேள்வி வேட்டும்

பலமா நதியிற் படிந்தும்—உலகில்

பரம்பநால் கற்றும் பயணில்லை நெஞ்சே

கரம்பனா ருத்தமன்பேர் கல்.

நெஞ்சே

உலகில்

சில மா தவம்

செய்தும்

தீ வேள் வி

வேட்டும்

பல மா நதியில்

படிந்தும்

எனது மனமே,

இங்கிலத்தில்

சில மஹா தபஸ்ஸாக்களைச்

செய்தும்

அக்னி ஓஹாத்ரங்களைச்

செய்தும்

பல புண்ணிய நதி களில்

குடைந்தாடியும் போருவத

ஞலும்

பரம்ப நூல் } விரிவாக நால்களைக் கற்பத
கற்றும் } ஞலும்

பயன் இல்லை } யாதொரு பலனும் பெற
லாகாது; (ஆதலால் இவற்
றில் முயற்சியைவிட்டு)

கரம் பன் ஜோர் } திருக் கரம்பன்பதியிலுறையும்
உத்தமன் பேர் } உத்தமனுடைய திருநாமங்
கல் களையோது.

* * * உத்தமர் கோயிலென வழங்கப்படும் திருக்கரம்பனாரைப் பாடிய பாடல் இது. ஒரு கூரத்தையோ க்ராமத்தையோ அடைவதற்குப் பல வழிகளுமிருப்பதுபோல, எம்பெருமானைப் பெறுதலாகிற மோகஷப்ராப்திக்குப் பலவுபாயங்கள் சாஸ்திரங்களால் அறியப்படுவதுண்டு; சிலர் காயக்கிலேசருபமான பெருந்தவங்களைச் செய்து அவற்றுல் தங்களுக்கு முத்தி திண்ணுமென்றிருப்பாக்கள்; வேறு சிலர் வேதோக்தங்களான யாகங் களைச் செய்து முடித்து இத்தால் நமக்குப் பேறு கிடைத்தே திருமென்றிருப்பாக்கள்; மற்றுஞ்சிலர் *கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினைகளைக் கிடைக்கிற்குங் கங்கை முதலான புண்ணியநதிகளிற் குடைந்தாடி இத்தால் நமக்குப் பெறுதப்பாதென்றிருப

பர்கள். இன்னுஞ்சிலர் *அவித்யா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யா அம்ருதமச்நுதே* *தமேவம் வித்வாங் அம்ருத இஹ பவதி* என்பது முதலான சருதிவாக்கியங்களைக் கண்டு வித்யையைப் பெறுவதற்காகப் பரம்பிய நூல்களைக் கற்று அதனால் ‘வைகுந்தமாநகர் கையதுவே’ என்றிருப்பர்கள். ஆனால் இவற்றால் பலன் கிடைத்தேதீருமென்று அறுதி யிடப்போகாதென்றும், உகந்தருளின சிலமென்று வழங்கும் திவ்யதேசங்களில் ப்ராவண் யத்தினால்தான் பேறுதப்பாதென்றறதியிடலாகுமென்றும் திங்னிய அத்யவஸாயங் கொண்ட ஆசிரியர் இச்செய்யுள் அமைத்தது ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி யென்க. திருமங்கையாழ்வார் *ஹன்வாடவுண்ணைது உயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தான்வாடவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா..... தில்லைத் திருச்சித்திரகூடஞ்சென்று சேர்மின்களே* என்றும், *காயோடுநீசு கடுங்கால்நூகராந்து நெடுங்காலம், ஜந்துகீழடு நின்று தவஞ்செய்யவேண்டா..... தில்லைத் திருச்சித்திரகூடஞ்சென்று சேர்மின்களே* என்றுமருளிச்செய்தவை காண்க. தவஞ்செய்வதும் வேள்வி புரிவதும் புண்யாதிகளாடுவதும் பரம்பநூல் கற்பதும் புயனற்றது என்று பழிப்பதில் முக்கிய நோக்கன்று; திவ்யதேச லேவை தாமதமின்றித் திண்ணொகப் பலனளிக்கு மென்பதுவே இங்கு விவக்ஷிதம். இவ்வாசிரியர் தாமே அழகராந்தாதியிலும் “செய்தவராக வருங்கியும் தீர்த்தத் துறைபடிந்தும், கைதவராகமங்கற்றுமென்னும்?” என்றார். திருவரங்கக் கலம்பகத்திலும் “காயிலைதின்றுங் கானிலுறைந்துங் கதிதேடித் தீயிடை நின்று பூவலம்வந்தும் திரிவீர்காள்!, தாயிலுமன்பன் பூமகள்ளண்பன் தடாகப், பாயன் முகுந்தன் கோயிலரங்கம் பணிவீரே” என்றார்.

இங்குக் கரம்பனுருத்தமனுடைய திருநாமத்தைக் கற்கும்படியாகக் கூறியது அத்தலத்தைத் தொழுமாறு கூறியதற்குப் பரியாயமாகும். அன்றி, அத்தலத்திற்குக் கென்று சேவியாவிடினும் அத்தலத்துறையும் பெருமான் திருநாமத்தைக் கற்றுவும் போதும் என்று கூறியவாறுமாம்.

இத்தலத்தெம்பெருமானுக்கு உத்தமனென்று திருநாமம். “கரம்பனுருத்தமனை” என்று திருமங்கையாழ்வாருடைய மங்களாசாலனம். பெரிய திருமொழியில் (5—6—2.) இப்பாசரத்திற்கு வியாக்கியானமட்டருளின பெரியவாச்சான்பிள்ளை—“வழிக்கறையிலே திருவாசலுக்கொரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை” என்றார். அதிகம்பீரமான இந்த பூர்ணமாக்கியின் ஆழ்ந்த கருத்தை அறியப்பெருத அரும்பதவுரைகாரர்—“எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே லேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லையென்று கருத்து” என்றெழுதி வைத்துள்ளார். இதுவன்று கருத்து. இந்த உத்தமர்கோயில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை காலத்தில் உபத்திக்குறைவினால் கோபுரவாசலுக்குக் கதவு இல்லாமலிருந்தது. இது உபத்திக் குறைவினாலென்பதைக் காட்டாமல் எம்பெருமா னுடைய ஸௌலப்யாதிசயம் விளங்குவதற்கு இதை அநுகண்மாக்கி, அதனாலேயே அத்தலத்தெம்பெருமான் உத்தமனென்று உரியதிருநாமம் பெற்றதாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றினர். கதவு இருந்தால் அதை அடிக்கடி சாத்தவும் தாளிடவும் நேரும். அப்போது எம்பெருமானுடைய லேவைக்கு தெளர்லப்யம் விளையும். அது உத்தமத்தெம்பெருமானுடைய குறையாகும். காலசியமழும் அதிகாரி சியமழுமின்றிக்கே எப்போதும் எல்லாரும் வந்து புகலாம்படி [கதவின்றிக்கே] பிருக்கையினாலே உத்தமனைகிற திருநாமம் ஒளிசித்யம் பெற்றதென்று ரஸோக்கியாக அருளிச்செய்தபடி.

கதம்பழுனிவர்க்குக் காட்சிதந்தவிடமென்பது பற்றிக் ‘கதம்பனுரார்’ என்றிருந்தது கரம்பனுரென மருவிற்று.

...

...

...

5

நினைவுக்குவருவன நவிலக்கேள்

(6)

அடியேன் சிசபாலவத மஹா காவ்யமென்கிற மாக காவியம் வாசிக்கும் போது அதில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் ரைவதக கிரி வர்ணனம் வெகு அற்புதமாக சிக்கிவதை மகிழ்ந்து வாசித்துக்கொண்டிருங்தேன்; அதில் பத்தாவது செலோகம் “முதே முராரே ரமரைஸ் ஸாநூரோ ராநீய யஸ்யோபசிதல்ய ச்ருங்கை:, பவந்தி நோத்தாமகிராம் கவீநாம் உச்சராய ஸெலாந்தர்யகுணை ம்ருஷோத்யா:” என்பது. கண்ணபிரானுடைய ஸங்தோஷத்தின் பொருட்டுத் தேவர்களால் மேருப்பிளையின் சிகரங்களைக் கொண்டிருந்து அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டதான் ரைவதகமலையின் உயர்த்தினையும் அழகையும் வருணிக்கிற கவிவாக்குக்கள் பொய்யுரையாகமாட்டாவென்பது இந்தச் செலோகத்தின் கருத்து. கவிகள் எதைப் பேசினாலும் அதிசயோக்தி யலங்காரத்தில் வைத்துப் பேசுவது இயல்பாதலால் இல்லாததை ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறார்களென்னுங்காரணத்தினால், பொய் சொல்லுகிறவர்களென்கிற அபக்க்யாதி பெரும்பாலும் கவிகளுக்கெல்லாமுண்டு: ஆனால் ரைவதகபார்வத விஷயத்தில் மட்டும் அந்த அபக்க்யாதிக்கு அவகாசமே கிடையாது: கவிகள் ஸத்யவாதி களேயொழிய அஸ்ததியவாதிகள்லர் என்று இந்த செலோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த செலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் மல்லினாதர் “மேருச்ருங்க—அஸப் பங்கேபி ஸம்பந்தகதாத் அதிசயோக்தி:” என்றெழுதி முடித்திருக்கிறார். ஸ்வபாவோக்தி யலங்காரமென்று எழுதாமல் அதிசயோக்தி யலங்காரமென்றே எழுதிவைத்தார். அதிசயோக்திக்கு ஆஸ்பதமில்லை என்று மூலத்தில் முக்த கண்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க, அவ்விடத்திலேயே அதிசயோக்தியென்று ஏ முதிவை வப்பது பொருந்துமோவென்று வித்யார்த்தி தசையில் விசாரம் செய்துகொண்டிருங்தேன். மலையின் உயர்த்தியைப்பற்றியும் அழகு முதலையகுணங்களைப்பற்றியும் அதிசயோக்திக்கு இடமில்லை யென்பது மூலகாரருடைய அபிராயம். மேரு பாவதத்திலிருந்து சிகரங்களைக் கொண்டிருந்து அபிவிருத்தி செய்ததாகச் சொல்லப்பட்ட விஷயம் இல்லாததைச் சொல்லுவதேயாதலால் இந்த அம்சத்தில் அதிசயோக்தியென்றது பொருந்தும் என்று பண்டிதர்கள் ஸாதரனம் சொல்லுவார்கள். அது நிற்க. அந்த ரைவதக மலையைப்பற்றி விசேஷ வர்ணனைகளை அற்புதமாக வாசித்தபோது, இந்த மலை வாஸ்தவமாக பூலோகத்திலுள்ளதானால் அங்கே சென்று இதை அவசியம் நாம் கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்று ஆசை கிளர்ந்தது. மாக காவியம் வாசித்து முடித்தபிற்றுக்கூட நெடுநாள்வரையில் இந்த மஞோரதம் நெஞ்சில் ஒரு பக்கத்தில் அபரிமிதமாக இருந்துகொண்டேயிருந்தது.

ரைவதக பாவதமென்பது குஜராத் மண்டலத்தில் [குர்ஜரதேசத்தில்] ஜாநாகட் என்கிற ஸ்டேஷனுக்கருகில் உள்ளது. ப்ரபாஸ் கேஷத்திரம் போகிற வழியிலுள்ளதென்று கொள்க, அந்த தேசத்தார்களால் கிரிநார் என்று வழங்கப்படுகிற அந்த மலையின் மேல் வெகுதூரத்திற்கப்பால் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மந்திரமுள்ளது. அதற்கு பத்தரசட்டியென்று பெயர். அவ்விடத்தில் ஒரு ஸம்ப்ரோக்ஷனம் செய்ய ப்ராப்தமாயிற்று. அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீ காதிஸ்வாமியின் திருவடி ஸம்பந்திகள் அந்த ஸ்தானத்திற்கு அத்யக்ஷர்களாத

லால் அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை அவ்விடமேமுந்தருள ப்ரார்த்தித்திருந்தார்கள். ஸ்வாமி அப்போது மார்வாட ப்ராந்தத்தில் பெரிய ஜெத்ரயாத்தை செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அங்கே யெழுந்தருள ஸௌகரியப்படாமல் அடியேனுக்கு ஸ்ரீமுக மநுக்ரஹித்தருளினார்—‘தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி அர்ச்சகருடனும் நாலீங்கு வைத்திக்ஸ்வாமிகளுடனும் அங்கே நீ சென்று அந்த ஸம்ப்ரோக்ஷனத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்துவருவது’ என்று சியமித்தருளி யிருந்தார். தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் உயர்ந்த அர்ச்சகராயிருந்த ஸ்ரீவாஸ பட்டரையும் நமது பாடசாலையில் உபயவேத ஸ்ரீவாஹக்ளாயிருப்பவர்களையும் இரண் டொரு பரிசாரகர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அவ்விடம் செல்ல நேர்ந்தது. பாம்பே, அஹமதாபாத், ராஜகோட், ஜெட்லஸர் முதலானவிடங்களைக் கடந்து வெகுதூரத்திற் கப்பால் போகவேண்டியதாயிற்று. ஸ்ரீ காதிஸ்வாமி அடியோங்களுடைய வருகையைப் பற்றி முன்னுடியே ஆங்காங்குத் தெரிவித்தருளியிருந்தபடியால் எங்கும் விசேஷமாக உபசரிக்கப்பெற்று (கிரிநார் என்கிற) ரைவதக பர்வதத்தின் அடிவாரம் சென்று சேர்ந்தோம். மாலை நான்கு மணிக்கு மலையேற ஆரம்பித்தோம். மலைப்படிகளின் அழு வாசாமகோசரம். மேடுபள்ளமில்லாமல் ஸயர்தியில் அகலமான படிகள் பல்லாயிரக் கணக்கிலுள்ளன. அப்போது வயது முப்பதுக்கு ஸங்கிழிதமாகையால் சிரமமென்பது அடியோடு தோன்றுமல் வெகு உத்ஸாஹமாக நடந்து செல்லுகிறபடி. ஆறுமணிக்கு சந்திரோதயமாக ஆச்சரியமான ஸிலா ஒளிர்கின்றது. போகப்போக வழி மாளவேயில்லை. இரவு பதினெட்டுமணியாகியும் குறிப்பிட்ட ஸ்தலம் வரவில்லை. ஏகாகாரமாக ஏழுமணி காலம் ஏற்றமாகவே நடந்தபடியால் சிரமம் தோன்றத் தொடங்கியது. இடையில் இளைப்பாற முடியாதபடி அன்றிரவே அந்த பத்தர்ச்சட்டி ஸ்தானம் சேரவேண்டிய அவசிய மிருந்தது. வெகு சிரமத்தோடு சென்றுகொண்டிருக்கையில் மிகப்பெரிய கோவிலும் ப்ராகார கோபுர மண்டபாதிகளும் தென்பட்டன. அவற்றைக் கண்டவுடனே “மந்யே ப்ராப்தாஸ் ஸ்ம தம் தேசம்” என்றுப்போலே சினைத்து ஆனந்தமாக அந்தக் கோவில் வாசலுக்குப் போன தும் “இதுவொரு ஜெநமங்கிரம்; இதுவன்று ப்ராப்யஸ்தலம்; இன்னும் இரண்டு மூன்று மணிகாலம் நடந்து சென்றே அந்த ஸ்தானம் சேரவேணும்” என்றார்கள். அச்சொல் செவிப்பட்டவுடனே அசுக்தி அதிகரிக்கத் தொடங்கிற்று; கால் விழுந்திட்டது. ஆனாலும் சென்று சேர்ந்தாகவேண்டும்; ஸாந்தரபாஹஸ்தவத்தை யநுஸந்தித்துக்கொண்டே நடந்துசெல்லவாரம்பித்தோம். அபர ராத்ரியில் குறிப்பிட்ட விடத்தை யடையலானாலும்.

அவ்விடம் ஏகாந்த ப்ரதேசமாய் அதிரமணீய ஸ்தலமாயிருந்தது. ஸ்ரீவாய்ப்பும் நிமில்வாய்ப்பும் வருணிக்கழுடியாததே. அங்கே வடதேசத்துப் பண்டிதர்கள் இருப்பது முப்பதுபேர்கள் இதம்பரமாக வந்திருந்தார்கள். மூன்றுநாள் அங்கே தங்கியிருக்க நேர்ந்தது. அப்போதைய ஆனந்தாநுபவம் 47 வருஷமானாலும் அடியேனுக்கு தினப்படியாக சினைவுக்கு வருவதுண்டு. அடிக்கடி இங்கு வரவேணுமென்று அப்போது உத்கண்ணடியுண்டாயிற்று. பிறகு அந்த மார்க்கமாக ப்ரபாஸகேஷ்ட்திரத்திற்கு நான்குதடவை செல்ல நேர்ந்தும் பர்வதாரோஹணச்சரமத்தை சினைத்து அங்கு இறங்கவில்லை. ... ... *

— கடிதங்கள் —

“திருமழிசையாழ்வாரைப்பற்றி உத்யாநபத்திகை.”

[பூவிஞ்சல்லியிலிருந்து ஸ்ரீமான். உவே. பத்தங்கி. ரங்காசாரியார் எழுதுகிறார்.]

திருப்பதியிலிருந்து வெளிவரும் உத்யாநபத்திகை (புஸ்தகம் 3, ஸங்க்யா 9, பக்கம் 155-ல்) “பக்திஸாரா:—திருமழிசையாழ்வார்” என்று மகுடமிட்டு எழுதிவருகையில் “இவ்வாழ்வார் நான்முகன் திருவந்தாதியும் திருச்சங்தவிருத்தமும் ஸாதித்தா” ரென்றெழுதி, இவற்றுள் திருவந்தாதி (96) தொண்ணுற்றுறு பாசுரங்கள் கொண்டதென்றும், திருச்சங்த விருத்தம் (126) நூற்றிருபத்தாறு பாசுரங்கள் கொண்டதென்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. “ஷ்ட்விம்சதிசத (126) காதாருப:” என்று சிஸ்ஸங்கேஹுமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இது எழுதிய ஸ்ரீ D. T. தாதாசாரியவர்களை ஸமீபத்தில் ஸங்கிக்க நேர்ந்தபோது “திருச்சங்தவிருத்தத்தில் நூற்றிருபது பாசுரங்களே உலகமெல்லாம் ஓதிவருகிறது: தேவரீர் அதிகப்படியாக ஆறு பாசுரங்கள் எழுதியிருப்பது எப்படி?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அந்த ஸ்வாமி சிறிதும் மயங்காமல் உடனே ஸாதித்த விடையாவது, நான்முகன் திருவந்தாதித் தனியன் ஒரு பாட்டும், திருச்சங்தவிருத்தத் தனியன்கள் இரண்டு பாட்டும், உபதேசரத்தினமாலையில் *தையில் மகமின்று *மன்னு திருமழிசை* என்கிற இரண்டு பாசுரங்களும், இயற்சாத்தில் *மழிசையர்கோ னென்றுவரும் *ஹழிதொறு மழிதொறு மென்கிற பாட்டும் ஆக ஆறு பாசுரங்கள் இல்லையா? இவற்றைச் சேர்த்துப் பெரியார்கள் 126 என்று வழங்கிவருவதாக அறிந்து நான் “ஷ்ட்விம்சதி (126) சதகாதா.....” என்றெழுதினேனென்றார். அதன்மேல் அடியேன் வினவினேன் “*பூதமஸரச்ச* என்னும் சுலோகத்தில் ‘ஸ்ரீ பக்திஸார’ என்று வருவதனால் அதையுங் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டாவோ? என்று. ‘அது ஸம்ஸ்க்ருத சுலோகமாகையாலே இந்த க்ரமத்தில் கூட்டிக்கொள்ளத் தகாது’ என்று சொல்லிவிட்டார். மேலும் வினவினேன்—‘இராமானுச நூற்றாதியில் *இடங்கொண்ட கீர்த்திமழிசைக்கிறவன்* என்னும் பாசுரம் தமிழ்தானே; அதைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டாமோ?’ என்று. அது உபலக்ஷணமே யென்று சொல்லிவிட்டார்.

‘பிரபந்தசாரத்திலிருந்து கூட்டிக்கொள்ளத் தக்கது ஒன்றுமில்லையோ?’ என்றேன். அதைப்பற்றிப் பிறகு பேசுவோமென்று சொல்லிக்கொண்டே நெகிழ்ந்தார். இப்படி ஸப்பிரதாயமுண்டா? என்பதை அடியேன் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி இந்த விண்ணப்ப மெழுதிக் கொண்டேன்.

இங்ஙனம்,

P. V. ரங்கநாததாஸன்.
(திருக்கச்சிங்கி தேவஸ்தானம்)

இதற்கு ஆலோசித்துதான் விடை தெரிவிக்கவேண்டும்.

— (பத்ராதிபர்.)

2. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்.

ஸ்ரீபெரும்பூதாரில் எம்பார்ஜீயர் மடாதிபதியாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அப்பன் சடகோபராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி அருள்செய்த ஸ்ரீமுகம்..... ஸ்ரீசௌரிப் பெருமானுடைய மாசி மகோத்ஸவத்திற்கு நான் திருக்கண்ணபுரம் போயிருந்தபோது அவ்விடத்தில் திருக்கோயில் பத்ரிகையின் நேற்று ஆவணி மாதத்து இதழில் (37. ஸெப்டம்பர்) வெளிவங்குதுள்ள “வழிகாட்டும் பெருமான்” என்று மகுடம் புனைந்த வொருசியாஸம் தேவகோட்டை. சிவஸ்ரீ தத்புருஷதேசிகரென்கிற இராமாதன் செட்டியாரால் எழுதப்பட்டுப் பிரசரமாகியுள்ளதை ஒருவர் என்னிடம் கொணர்ந்து வாசித்துக் காட்டினார்; அதில் ஒரு பகுதி வருமாறு—“விருப்பங்கள் நிறைவேறவும் வேண்டிய பேறுகளைப் பெறவும் திருமால் சிவபெருமானைப் பூசித்த திருத்தலங்கள் பல மூது தென்னுட்டிலுமுள்ளன. அவற்றுள் சில திருமாலுக்குச் செல்வவளத்தை வழங்கினவென்பதும் அறியத்தக்கனவாகும். .... திருமகள் கொழுநாகிய திருமால் செல்வத்தையாக்குவதற்குச் சிவபெருமானிடத்து வேண்டிக்கொண்டமையாலும்..... யார் எதைவேண்டினாலும் இல்லையென்னது சுயும் பெருங்கொடைவள்ளல் சிவபெருமா ஞாருவரே. ....” இத்யாதி. இங்கனேயெழுதியிருப்பது பிராமணிகமா என்பதை தேவரீ ஆராய்க்கு ஸ்ரீராமாநுஜன் மூலமாக வெளியிடவேணும் என்று ஸ்ரீஜீயர் ஸ்வாமி ஸியஙனம். இதைப்பற்றித் தெரிவிக்கவேண்டியவற்றை மேலே தெரிவிக்கிறேன்.

சில வருடங்களுக்குமுன்பு ஸ்ரீமத் காமகோடி சங்கராசாரியஸ்வாமிகளின் பிரசங்கங்களுக்கு விடையிறுக்க அவசியம் நேர்ந்தபோது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஸாம்ராஜ்யம் என்கிற நூலை நாம் வெளியிட்டிருக்கிறோம். அஃது உலகமெல்லாம் ப்ரவியுள்ளது. அதை இந்த தேவகோட்டையாசிரியரும் கண்டிருக்கிறார்களென்பதில் ஒயமில்லை. ஆனால் அது வெளிவங்கு பத்துபன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆய்விட்டபடியால் அதைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளவேண்டி இந்த தத்புருஷதேசிகர் கிளம்பியிருக்கிறார் போலும். அந்த நூலில் நாம் மிக விரிவாக எழுதி யுள்ள பல விஷயங்களை விட்டிட்டு இவ்வாசிரியருடைய வியாஸத்தில் மேலே எடுத்துக் காட்டியுள்ள பகுதிக்கு அவசியமான விடையை மட்டும் மேலே ப்லவங்க பங்குனிவிசாக விசேஷ மலரில் ஒரு பகுதியாக வெளியிடுவோம்.

இங்ஙனம்;

பத்ராதிபர்.

சந்தாதாரர்களுக்கு அறிவிப்பு:—ஓவ்வொரு இங்கிளிஷ் மாதத்திலும் 10 தேதிக்குள்ளாக பத்திரிகை வெளிவரும். கிடைக்கப் பெருதவர்கள் 15 தேதிக்குள் நமக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது. சந்தாத்தொகை செலுத்தினவர்களுக்கே இந்த அறிவிப்பு.

—மானேஜர்.

பேருளாளன் பெருங்தேசித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானு ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ப்லவங்க பங்குனிவிசாக விசேஷ மலர்.

எழுபத்தேழுப்ராயப் பூர்த்தியில்
நீசனேன் நிறையோன்றுமிலேன் செய்யும் விண்ணப்பம்.
(21—2—68ல் எழுதுவது)

அடியேன்பால் அந்தரங்க ப்ரீதியுள்ள பல ஆப்தர்களின் உள்ளத்தில் 21—2—64 என்கிற தேதியானது ஊன்றியிருப்பதாக அறிகிறேன். இன் று 21—2—68. கீழே நான்கு வருடங்கள்க்கு முன் 21—2—64 என்கிற தேதி. அன்றுதான் அடியேனுக்கு ஹ்ருதயகோசக் கோளாறு ஏற்பட்டு பகவத் பாகவத ஆசார்ய க்ருபையினால் உயிர்ப்பிச்சை பெற்று ஒருவாறு வாழ்ந்து வருகின்றேன். பேருளாளனது பரம கருணையினால் நாற்பத்தெட்டு மாதங்கள் வாழ்ந்ததற்கு ஞாபகச் சின்னமாக நாற்பத்தெட்டு விஷயங்களை இந்தப் பங்குனிவிசாக விருந்தாக அன்பார்களுக்கு அளிக்கின்றேன். எழுபத்தாறு வதுபிராயப் பூர்த்திக்காகத் தொடங்கின ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகரணமெழுபத்தாறும், எழுபத்தேழு பிராயத் தொடக்கத்திற்காக உபக்ரமித்த எழுபத்தேழு பெரியார்களின் பெருமையும் பெரிய விஷயங்களாகையாலே க்ரமேண முடிவுபெறும். இப்போது உத்தேசித்த நாற்பத்தெட்டு விண்ணப்பங்களை இம்மலரிலேயே முடித்திடுகின்றேன். ... ... *

சமதுமார்த்த விபர்யய விமர்சம்.

1. வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களில் சமம் தமம் என்றிரண்டு பதங்கள் வழங்கி வருவது உலகமறிந்ததே. இந்தச் சொற்களிரண்டுக்கும் பொருள் ஓன்றே. ‘அடக்குவது’ என்பதுதான் இரண்டுக்கும் பொருள். இவ்விரு சொற்களையும் ஒரேயீடத்தில் பிரயோகித்திருக்கக் கண்டால் புராக்கித்தோலும் வாராமைக்காகப் பொருளில் வாசிகாட்ட ப்ராப்தம். *வைகுண்டே து பரே லோகே* என்று ப்ரஸித்தமான சுலோகத்தில் *பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ* என்றுள்ளது. பகவதி பக்தா:-பாகவதா; ஆகவே பக்த பாகவத

சப்தங்கள் பரியாயமாயின. ஆனாலும் அர்த்தபேதம் கொள்ளவேண்டியதாகிறது. பொருத்தமான பொருள்வாசியைப் பெரியார் காட்டியுள்ளார்கள். திருப்பாவையில் *உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்* என்றவிடத்திலும் முசி-யோகி சப்தங்கள் ஒரு பொருளானவே; இங்கும் பொருள்வாசியைக் காட்டியுள்ளார்கள். பெரிய திருவந்தாதியில் *பூவையுங் காயாவும்*....இங்ஙனே பல காணலாம். இத்தகைய ப்ரயோகங்களை அஸ்மதாதிகள் செய்தால் குற்றங் குறை கூறலாம். மூவுலகும் சிரமேற கொள்ளவேண்டிய நூல்களில் இங்ஙனே கண்டால் அறிவிற் சிறந்தவர்கள் புனருக்கி தோஷபரிமூராராத்தமாகப் பொருளில் வாசிகாட்டி விவரணம் செய்தே போருகிறார்கள்.

2. ப்ரக்ருதத்தில் சமம் தமம் என்கிற சொற்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி எழுகின்றது. பொருளில் வாசியில்லையென்று கூறினாலே. ஆனாலும் வாசிகாட்டித் தீரவேண்டியதாகிறது. மஹாப்ராஜ்ஞர்களான மேலையார் பொருள் வாசிகாட்டி விவரணம் செய்துள்ளார்கள். தைத்திரீயோப விஷத்தில் *ருதஞ்ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசனே ச* என்னு மநுவாகத்தில் “தமச் ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனே ச. சமச் ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசனேச” என்றேதப்பட்டு வருகிறது. இங்கு வித்யாரண்ய பாஷ்யகாரர் ‘பலிநித்திரிய சியமநம், அந்த: கரணாநியமநம்’ என்கிற வாசியைக்காட்டி பாஷ்யம் செய்தார். மற்றெரு பாஷ்யகாரரான பட்ட பாஸ் கரரோவென்னில் “வெறிதகர்மாநுஷ்டாநஜங்மர் க்லாசி:- தம:; மித்தயேந்த்ரியானும் அப்ரவ்ருத்தி:- சம:;” என்று பாஷ்யமிட்டார். இந்த சமதாம சப்தப்ரயோகஸ்தலங்கள் சாஸ்தரங்களில் விசேஷமாகவுண்டு. ப்ரகுஹதாரண்யகத்தில் *சாங்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிகஷா:.....*இத்யாதி. சாரீரக மீமாம்பஸலயில் *சமதமாத்யபேதஸ் ஸ்யாத:..... (3-4-27) இத்யாதி ஸாத்ரம். ஆங்காங்குள்ள விவரணங்களையெடுத்துக் காண்கவென்று நாம் தெரிவிக்க விரும்புகின்றிலோம்; அந்த ஸ்ரீகோசங்களை ஸம்பாதித்துக் காண்பது ச்ரமஸாத்யமன்றே.

3. கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீகோசம் அனேகமாய் அருமையற்றது. அதில் காண்பது எனிது. பகவத்திகைதயில் 10, 16, 18 அத்யாயங்களில் (மூலத்தில்) சமதம சப்த ப்ரயோகமும் பாஷ்யத்தில் விவரணமும் உள்ளது. மூசிடத்து விவரணங்களினாலும் நாம் தெரிந்து கொள்வதென்னவென்றால், சமமென்றாலும் தமமென்றாலும் அடக்குவதென்று பொருள்; அடக்கவேண்டியவற்றில் அந்த: கரணமும் சேர்ந்தது, பாலும்யேந்தரியங்களும் சேர்ந்தவை. சமம்—அந்த: கரணசிக்ரஹம்; தமம்—பாலும்யேந்தரிய சிக்ரஹம்—என்று கொள்ளலாம்; அல்லது, சமம்—பாலும்யேந்தரிய சிக்ரஹம்; தமம்—அந்த: கரணசிக்ரஹம் என்றங்கொள்ளலாம்; இதில் ஒரு நிர்ப்பங்தமில்லை—என்பதுதான் வ்யக்தமாகத் தெரிந்து கொள்ளப்படுவது.

4. இதை மனவாளமா முனிகள் ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியானத்திலும் ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானத்திலும் மிகத்தெளிவாக விளக்கியருளினர். எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (96.) *ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாங்ம் சமமும் தமமும்* என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்—“சமமாவது—அந்த: கரண சியமநம்; தமமாவது பாலுமய கரண சியமநம்; ‘சமச் சிந்தப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச் சேந்தரிய சிக்ரஹம்’ என்னக்கடவுதிரே. ‘கஷ்மா ஸத்யம் தமச் சம:’ (கீதை) என்கிறவிடத்தில் ‘தம:— பாலுமயகரணு

நாம் அந்த விஷயேப்யோ ஸியமநம்; சமா—அந்தக்ரணஸ்ய ததா ஸியமகம்' என்றிரே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடமுமுண்டு." என்றநுளிச் செய்தார்.

5. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (99.) *ஜங்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே* என்று தொடங்கும் பெரிய குர்ணையில் [விவேக சமாதிகள் வளர] என்றவிடத்து வியாக்கி யானத்திலும்—மேலே காட்டிய ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியான பங்க்திகளுண்டு. சிறிது வாசியுண்டு. (அதாவது) "மாறிச் சொல்லுமிடமுமுண்டு" என்றது ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியானத்தில்; "மாறிச் சொல்லுமிடங்களுமுண்டு" என்றது ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில். மேலே *சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷை: ...." இத்யாதி ச்ருதி வாக்யங்களையும் உதாஹரித்தருளியிருப்பதும் இவ்விடத்திற்கு விசேஷம்.

6. எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் மூன் நிடங்களில் சமதமப்பொருள் விவரணம் செய்தருளியுள்ளாரென்பது மறக்கத்தக்கதன்று. மூன் நிடங்களிலும் ஏகரூப மான விவரணம் கிடையாதென்பதும் திடமாக நெஞ்சிற்கொள்ளத் தக்கது. ஏகரூபமான விவரணத்தை ஏன் செய்தருளவில்லையென்னில்; அப்படி யொரு ஸிர்ப்பங்தமில்லையென்று காட்டுவதற்காகவே யென்பர். இவற்றுள் முந்தினவிடமாகிய தசமாத்யாயத்தில் தாத்பர்ய சங்கிரிகையில் சிகமாந்த மஹாகுரு பணித்சிருப்பதாவது—சம தம பதங்களில் ஏதேனும் மொன் நிருந்தாலும் அவ்வொன்றுக்கே பாஹ்யாந்தரகரண ஸியமனத்தைச் சொல்லுமாற்றல் நன்றாகவுண்டு; ஆசினும் ஒரேயிடத்தில் ஸமாநார்த்தகமான இரண்டு பதங்களையும் இட்டிருக்கையாலே புகருக்கிதோஷம் புகாமைக்காக ஒரு பதத்திற்கு பாஹ்யகரண ஸியமனமும் மற்றொரு பதத்திற்கு அந்தகரண ஸியமனமும் பொருளாகக் கூறிற்று—என்பதாக. இதனால் இப்பதங்களுக்கு எவ்விதமாக விவரணம் செய்தாலும் குறையில்லை யென்று ஸ்பஷ்டாகக் காட்டப்பட்டதாயிற்று.

7. ஆக, முந்துறமுன்னம் [பத்தாவதத்யாயத்தில்] செய்தருளின விவரணக்ரமத் திற்கு மாருக வேறேரிடத்தில் காணப்பட்டால், அதுவும் ஆப்தமர்களுடையதாயிருந்தால் ப்ராமாணிக்கள் செய்யவேண்டியதென்ன? 'இரண்டுபடியுமொக்கும்' என்றெழுதி சிற்க வேண்டுமத்தனை. பரக்குத சமதம விவரண விஷயத்தில் வ்யத்யாஸம் காணப்படுவது வ்யக்தம். கீழே நாமெடுத்துக்காட்டிய மணவாள மாழுனிகளின் ஸ்ரீஸாக்கிப்படியே எழுதிப் போந்தால் விசாரமேயில்லை. வேஷாடசாத்யாய தாத்பர்யசங்கிரிகையில் "ஏதேந கேஷாஞ்சித் அநயோச் சப்தயோ: வ்யத்க்ரமேன அர்த்த வ்யாக்க்யாநம் ஸிரஸ்தம்" என்றெழுதப்பட்டிருப்பது நம்முடைய பாஷ்யகார ஸ்ரீஸாக்கியைக் கண்டிப்பதாக நன்கு விளங்கவில்லையா? கீழ் பத்தாமத்யாயத்தில் ஸ்வாமி யருளிச்செய்ததையும் அங்கு சங்கிரிகையில் தாமெழுதியதையும் ஸ்வாத்மா மறந்தன்றே இங்ஙனமெழுதப்பட்டுள்ளது.

8. வஸ்துத: இப்படி நாம் ஸ்னைக்கவே தகாது. ஆனால் உள்ள பங்க்தியைக் கொண்டு இங்ஙனல்லது வேறு சொல்லுவதற்கிடமில்லையே. வைத்திக மாநோஹரா 152ல் (பக்கம் 24ல்) இதைப்பற்றி நாம் எழுதினபோது "ப்ரகேஷபசங்கா பலவதி நः" என்றெழுதியுள்ளோம். தேசிக க்ரந்தங்களில் பலவிடங்களில் ப்ரகேஷபங்களையும் பாடஸ்கலனங்களையும் அந்யத்ர பரக்க உபபாதித்திருக்கிறோம். நாம் மட்டுமன்று; ப்ரளித்த

வித்வான்களாய் தேசிகபக்தியில் குறையற்றவர்களும் இங்ஙனே சிருபித்திருக்கிறார்கள். அந்த டீதியில் ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திலுள்ள “ஏதோ .....ஷிரஸ்தம்” என்கிற அங்வித வாக்யத் தையும் ப்ரக்ஷிப்தமென்று இசைந்துவிட்டால் சங்கடயேயில்லை. ‘ப்ரக்ஷிப்தமன்று, ஸாஸங்கதமே’ என்று சிலர் வாதிப்பதனால் ப்ரக்ஷேபவாதமொன்று தவிர வேறு எந்த வழியும் ஏலாதென்று விரிவுக்கு அஞ்சாமல் சிருபிக்கிறோம்.

9. ஸாஸங்கதமேயென்பவர் யாவரென்னில், வசஸ்ஸாதாவிசாரத்தில் தத்வங்கா ஸாக்கியை யநுவதித்து “அத்ராஸ்தி பஹா அஸாமஞ்ஜஸ்யம்” என்றேழுதி ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும் பெரியாரே காண்மின். அவ்விஷயத்தை விளக்கமாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புமவர்கள் ஸ்ரீராமாநுஜன் 229ல் வெளிவந்துள்ள ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யே 9, 10, 11 வாக்யச்சேரணிகளில் காணலாம். அஸாமஞ்ஜஸ்ய கந்தமுமில்லாத விடத்தில் அஸா மஞ்ஜஸ்ய ஸ்தாபனம் பண்ணுமிப்பெரியார் வஸ்துக்த்யா அஸாமஞ்ஜஸ்யம் ஸ்பஷ்டமான விடத்தில் அதை ஸ்தாபித்துப் புகழ் பெறுவது நலமன்றே. ஆனால் சர்வ்யாஸாதயகள் புகுவிக்கும் வழிகளுக்கு வரம்பில்லையே. இவர் பண் னும் ஸாங்கத்ய சிருபணம் ஸமஞ்ஜஸமாயிருந்தால் அஞ்ஜஸிபந்த்துடன் இசையத் தட்டுண்டோ? அந்த சிருபணம் ‘ஸ்வயம்பி விகிதம் ஸ்வயம் ந ஜாநாதி’ என்கிற முறையிலே சேர்ந்ததென்பதை நன்கு உபபாதிக்கிறேன். [அந்த சிருபணம் உத்யாங பத்ரிகையில் புஸ்தகம் 3. ஸங்க்யா 9. பக்கம் 142ல் *சம—தமெள* என்னும் மகுடத்தின்கீழ் உள்ளது காண்க.]

10. வாதத்தை வீணைகப் பெருக்காமல் சுருக்கமாக அமைக்கிறேன். “இதி ஆநந்த தீர்த்த பாஷ்யே” என்றும் “இதி பாமதீகாரः” என்று மிப்புடைகளிலேயுள்ளவை வ்ருதா காந்தாரஸஞ்சாரः. சமதமபதங்களுக்கு ஸ்ரப்பந்தமான வ்யவஸ்தையின்றிக்கே எவ்விதமாகவும் அர்த்தம் செய்யலாம், அதில் அநுபதத்தி ஏதும் கிடையாது என்று இசைந்தாயிற்று. “ப்ரெளடா க்ரந்தகாரா சியாமகம் கிஞ்சிதாச்சரயந்தி” என்பதை நாம் மறுக்க ஸ்தோக்கிலோம். இங்கு இது சொல்லவேண்டிய விஷயமன்று. இவ்விடத்தில் ஒரே ஒரு வாக்யத்தைப்பற்றித்தான் விசாரம். “ஏதோ கேஷாஞ்சித் அநயோச் சப்தயோ: வ்யதுக்ரமேண அர்த்தவ்யாக்க்யாகம் ஸ்ரஸ்தம்” என்கிற ஒரு வாக்யத்தை ஒருங்கவிடவேண்டியதொன்றுதான் அபேக்ஷிதம். ஸமாதாதா எழு துவது—ஷிரஸ்தம் என்பதற்குக் கண்டிதம் என்று அர்த்தமன்றென்றும், த்யக்தம் என்று அர்த்தம் என்றுமே. இங்ஙனே அர்த்தம் கொள்வதனால் என்னலாபமென்பதைப் பிறகு விசாரிப்போம். இவ்வார்த்தம் ஒரு சாஸ்தரஜ்ஞன் சொல்லு எதா? பொருந்து மதா? என்பதை முன்னம் விமர்சிப்போம்.

11. க்ரந்தங்களில் “ஏதோ ஷிரஸ்தம்; ஏதோ பராஸ்தம்” என்று பல்லாயிர மிடங்களில் காண்கிறோம். எங்கும் தள்ளப்பட்டதென்பதுதான் பொருள். இந்த தாத்பர்ய சங்தரிகையிலேயே பல விடங்கள் காணலாம். காணலாமென்று விட்டு விடுவோம் நாமல்லோம். காட்டுகிறோமென்று. கிடையிலேயே ஆரூவது அத்யாயத்தில் மூன்றுவது சுலோகம் *சம: காரணமுச்யதே* என்று முடிகிறது. இங்கு “சம:- கர்ம ஸிவருத்தி:” என்று ஸ்வாமி பாஷ்யம், பிறர் இங்ஙனே பொருள் கொள்ளாமல் வேறு பொருள் கொண்டதை யெடுத்துக்காட்டி இந்த ஸிகமாந்த மஹாகுருதாமே தாத்பர்ய

சந்திரிகையிலேயே “ஏதோ—பரோக்தம் ஸிரஸ்தம்” என்றாருளியுள்ளார். இங்கு ஸிரஸ்த மென்றதற்கு த்யக்தமென்று பொருள். த்யக்தமென்னும் பொருளில் ஸிரஸ்த பதப்ர யோகத்தை ஓரிடத்திலாவது எடுத்துக் காட்டலாகுமோ?

12. “தோஷேண கலத்ரம் ஸிரஸ்தம்” என்றால் த்யக்தமென்று பொருள் படாதோ வென்பார், அங்கும் துஷ்டமென்று தள்ளப்பட்டதென்கிற பொருள்தவிர வேறேறான்றும் தேருது. இங்கு முக்கியமாக நோக்கவேண்டுவது ஏதோ என்கிற பதம். ஏதோ என்பதற்கு பாஷ்யகாரேண என்று பொருள் சொன்னால்தான் ஒருவாறு பொருந்தும். இப்பொருளை ஸமாதாதாவும் விரும்பவில்லை. ஸிரஸ்தம் என்றதற்குமேலே ‘இதி ஜ்ஞாயதே’ என்றே ‘இதி த்ரஷ்டவ்யம்’ என்றே இந்தாலல்லது அங்வயியாது. ஏதோ என்பதற்கு ‘ஏவம்விதோ விவரணேந்’ என்றல்லது வேறேறாரும் சொல்லப் போகாது. ஆகவே ஸிரஸ்தமென்பதற்கு இவர் ஏற்றும் பொருள் ஏற்றுது, எலாது என்பது கல்வெட்டே.

13. ஸர்வக்லேசங்களையும் ஸஹித்துக்கொண்டு கேட்கிறே ம். பரகீயம் வ்யாக்க்யானம் பரித்யக்தம் என்று எதற்காகச் சொல்லுகிறூர். இச்சொல்லவினால் என்ன லாபம்? இப்படி எங்கேனும் சொல்லியிருப்பதுண்டோ? இங்கு சந்திரிகையில் முக்கியமாக எழுதவேண்டியதென்ன? தசமாத்யாயக்ருத விவரணம் திருவள்ளத்தில் பதிந்திருந்தால் ஸ்வாமி இங்கு வ்யுத்க்ரமேண வியாக்கியானம் பண்ணியிருப்பதாகத் தோன்றினால் அதற்கு உபபத்தி காட்டவேண்டியது கடமை. அதுதான் முக்கியமானது. தசமாத்யாய விஷயம் விஸ்மருதமாயிருந்தபடியாலே சங்கராசார்யரை வ்யுத்க்ரமேண வியாக்கியானம் பண்ணினவராக எண்ணவும் கண்டிக்கவும் கோந்துவிட்டது. அப்போதும் ஏதோ . என்பதற்கு என்ன பொருளென்று கேட்டால் ‘அஸ்மத்பாஷ்யகாரக்ருதோ விவரணேந்’ என்றுதான் பொருள் சொல்லியாகவேண்டும். ‘சங்கரபாஷ்யத்தை எங்கப்பா தப்பென்று சொல்லிவிட்டபடியாலே அது தப்புதான்’ என்ற பயாகுட்டி வாக்யார்த்தமே முடிந்ததாகும். ஆக, *ஏதேநேத்யாதி வாக்யம் ப்ரக்ஷிப்தமென்று கைகூப்பி சிற்பதே கெளரவமாகும். ஸமர்த்தநப்ரயாஸம் ஸமர்த்தக்ருத்யமாகாது.

14. தாத்பர்ய சந்திரிகாரருடைய ஸரணிக்கு ஏற்ப ஒன்று சொல்ல விரும்பு கிறேனிங்கு. இவர் தம்முடைய திருவள்ளத்தில் தாமாகவொரு ஸ்வஷ்கர் ஷம் கொள்வர். அது பாஷ்யாதிகளில் இல்லாதது என்பதையும் திருவள்ளம் பற்றியிருப்பார். ஆனால் அதை அப்படி காட்டியருளாமல் ‘பாஷ்யாதிகளை உற்று நோக்கினால்—உட்புகுந்து நோக்கினால்—ஆழ்ந்து நோக்கினால் இந்த ஸ்வஷ்கர் ஷம் தெளியலாகும்’ என்று ஸாதித்துவிடுவர். ரஹஸ்யத்ரயலாரத்தில் சரமச்லோகாதிகாரத்தில் ஒரு விஷயத்தையெழுதி “இது *அநாவ்ருத்திச் சப்தாத* என்கிற ஸமத்ரத்திலே விவக்ஷிதம்” என்றார். அடுத்தபடி தாம் செய்யவேண்டியதென்ன? அநாவ்ருத்தி ஸமத்ரத்திலே அவ்விஷயத்தை உபாடித்துக் காட்டவேண்டும். விஸ்தரபயத்தாலே காட்டாமல் ப்ரதிஜ்ஞானியளவிலும் சிற்கலாம். அப்படி சின்றிலர். உடனே ஸாதிக்கிறார்—“இந்த ஸ்வஷ்கர் ஷங்ககளொல்லாம் பாஷ்யத்திலே ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தோடேகூட சிரபரிசயம் பண்ணின் மஹா ப்ராஜ்ஞாக்கு ஸிலமா யிருக்கும்” என்று. இந்தாலுக்கு ஏழு வியாக்கியானங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. இஞ்சிமேட்டு ஸ்வாமியின் வியாக்கியானம் சிறந்த

தென்னலாம். அவர் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களிலும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாரிகளிலும் சிறங்கவராணகயாலே. அவர் இவ்விடத்திற்கு வியாக்கியானம் எழுதுகிறார்—“இது ஸுத்ரகாரர்க்கும் அபிப்ரேத மென்கிறார் இது இதி. கீழ்ச்சொன்ன நிஷ்கர்ஷங்களெல்லாம் சிலர்க்கே க்ராஹ்யமா மென்கிறார் இந்த நிஷ்கர்ஷங்களெல்லாம் இதி. சிலரை விசேஷிப்பிக்கிறார் பாஷ்யத்திலே இத்யாதிகா. ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தோடு இதி. குருபரப் பரையாகக்கேட்டு பரிச்ரமப்பட வேண்டுமேயொழிய கேவல ஸ்வடுத்திபரிச்ரமமாத்ரம் போராதென்கிறது. அதில் ஸத்பதம் பாஷ்யகாரேதர ஸம்ப்ரதாயத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறது. சிரசப்தம் அல்பகாலபரிசயம் போராதென்கிறது. ப்ராஜ்ஞ சப்தம் மாந்த புத்திகளை வ்யவச் சேதிக்கிறது. மஹங் சப்தம் அதிலும் விஷ்ணுசித்த வரதாசார்யாதிகள் போன்றவர்களை ஜ்ஞாபிக்கிறது. நிலமாயிருக்கும்—ஸம்யக் க்ராஹ்யங்களாயிருக்கும்.”—இவ்வளவேதான் இஞ் சி மேட்டமுகிய சிங்கருடைய வியாக்கியானம். புத்தகத்தை யெடுத்துப் பாருங்கள்.

15. மேலே காட்டின விவரணங்கள் ஒன்றுகூட மூலத்திற்கு அபேக்ஷிதமன்று. “பாஷ்யத்திலே ஸத்ஸம் ப்ரதாயத்தோடேகூட சிரபரிசயம் பண்ணின மஹாப்ராஜ்ஞருக்கு நிலமாயிருக்கும்” என்கிற எளிய இவ்வாக்யத்திற்குக்கூட அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாதவர்களா ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸேவிப்பவர்கள். இங்கு அவசியம் விவரிக்க வேண்டிய விஷயம் எதுவென்றால், ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸத்ஸம் ப்ரதாயத்தோடேகூட சிரபரிசயம் பண்ணினவர்களுக்கே நிலமாகும் நிஷ்கர்ஷம் இன்னபடிப்பட்டது என்றும், அது அநாவ்ருத்தி ஸுத்ர ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இன்ன ஸ்ரீஸுக்தியில் விளங்கா நின்றதென்றும் பரக்க சிருபிக்கவேண்டியதன்றே முக்கியமானது. சேட்டலூர் நரஸிம்ஹாசாரிய வென்பவர் தாமெழுதிய ரஹஸ்யத்ரயஸாரவுரையிலும் இதுவேபோன்ற விவரணந்தானுள்ளது. ஆனால் ஒரு விசேஷம். அவர் *மயர்வறவென்மனத்தே மன்னினுண்தன்னை* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையெடுத்துக்காட்டி “இப்படி ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருப் பதினால் த்ரமிடவேதாந்தத்தோடு ஸ்ரீபாஷ்ய காலகேஷபம் பண்ணவேணும்” என்கிறார். “நச உச்சிங்க கர்மபந்தஸ்ய இத்யாதி ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யம் *மயர்வறவென்மனத்தே மன்னினுண்தன்னை* என்கிற இப்பாட்டின் அர்த்தமென்பது ஸாவ்யக்தமாகும்” என்கிறார். அப்பாட்டுக்கும் இந்த பாஷ்ய வாக்யத்திற்கும் ஸம்பந்தகந்தமுமில்லையென்பது ஆரூயிரப்படி முதலான ஸகல வியாக்கியானங்களாலும் ஸாவ்யக்தம். நிகமபரிமலத்தில் பரிமளிக்கும்போலும். இது அஸம்பத்த ப்ரலாபமென்றுகொண்டே இஞ்சிமேட்டமுகிய சிங்கர் இதைத் தொடாமலும் கோரூரு ஸ்ரீராஷ்ய வாக்யத்தையெடுத்துக்காட்ட ஏதும் ஸ்புரியாமலும் சென்றிட்டார். அது ஆபத்தில்லாத வழியே.

16. ஸ்ரீராமாநுஜன் 229ல் நாம் வெளியிட்டுள்ள ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்ய—ப்ரதமாஹ்சிகத்தில் “பாஷ்யாதிக்ரங்கத்தேலேசோபியின் முகபீடிகை” என்றும் “பாஷ்யக்ரங்கத்தேசம் காட்டுமாறு வேண்டுதல்” என்றும் மகுடமிட்டு நாம் எழுதியுள்ள விஷயம் இங்கு நினைவுட்டப்படுகிறது. சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்திகளில் ப்ரத ப்ரவ்ருத்தியில் ஈச்வரனுக்கு ஒன்தாளீங்யமென்றும் த்விதீயாதி ப்ரவ்ருத்திகளில் அநுமந்தருத்வமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நிஸ்ஸுக்தேஹுவித்தமாயிருக்க அதிகரண ஸாராவளியில் பராயத்தாதி கரணார்த்த ஸ்ரீவாஹத்தில் (சலோ, 242.) கேஷத்ரஜ்ஞாநாம் ஸமாநாமித்யாதியில் சேதந னுடைய ஸகலப்ரவ்ருத்திகளிலும் ஈச்வரனுக்கு ப்ரேரகத்வம் தாராளமாகவுண்டென்று

கூறி, இது பூபாஷ்ய—தீப—ஸார—தத்வஸாரங்களோடு விரோதிக்குமது என்பதைத் தாமே தெரிந்துகொண்டு *பாஷ்யாதிக்ரந்தவேசோபி அவஹிதமங்களாம் ஐதமர்த்தயம் பரேஜத* என்று ஒங்கியடித்துவிட்டார். பூபாஷ்யாதிகளை நுட்பமாக ஊன்றி நோக்கினால் அவற்றுக்கு இதுவே அர்த்தமென்று தேறலாம் போ—என்று முடித்திட்டார். பூபாஷ்யாதிகளுக்கு இது கண்டனமேயொழிய இவ்வர்த்தம் அவற்றில் காணமுடியா தென்பது கல்வெட்டு. *சிர்விஷ்டம் யதிஸார்வபௌமவசஸாம் ஆவ்ருத்திபிர் யெளவங்ம்* என்றும் *யதிப்ரவரபாரதீஸபரேண நீதம் வய: ப்ரபுல்லபவிதம் சிரः* என்றும் *ஏரணி கீர்த்தி யிராமானுசமுனியின்னுரைசேர் சீரணி சிந்தையினேம் சிந்தியோமினித்தீவினையே* என்றும் பணித்தவர்க்கு பூபாஷ்யகார திவ்யஸூலக்தி சிர்வாஹுத்தில் மூன்று வகையான போக்குக்களைக் காணலாம். (1.) மேலே உதாஹரித்த பாஷ்யாதிக்ரந்தவேசோபிஸூலக் திப்படி யே பாஷ்ய விருத்தத்தை மறைத்துப் பேசுதல். (2.) “இந்த சிஂஷ்கர்ஷங்களைல்லாம் பாஷ்யத்திலே ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தோடேகூட சிரபரிசயம்பண்ணின மஹாப்ராஜ்ஞாருக்கு சிலமாயிருக்கும்” என்ற கட்டளையிலே பூபாஷ்யத்திலில்லாததை இருப்பதுபோலக் காட்டுதல். (3.) கைவல்யவிசரத்தில் [ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில்] பூபாஷ்ய ஸுநக்திகள் ஸ்வமதாநுகூலமென்றும், கீதாபாஷ்ய ஸுநக்திகள்மட்டும் ஸ்வமத விருத்தமென்றும் கருதி “ஏக்கரந்த சகலாஸ்வாரஸ்யம் பறூக்ரந்த ஸ்வாரஸ்யாய க்ராஹ்யம்” என்றெழுதி வைத்து பகவத்பாஷ்யகார ஸாமாக்தியை ஸாக்ஷாத்தாகவே கண்டித்தது. அஸ்வரஸ மென்பதும் அஸமஞ்ஜஸமென்பதும் ஹேயமென்பதும் பர்யாயமேயென்பதைப் பண்டிதவுலகமறியும். க்ராந்திகர்களுக்கு இது கஷாண்ணம்.

17. ப்ரக்ருதே சமிதம சப்தார்த்த விசாரத்தில் வேஷாட்சாத்யாய சந்தரிகையிலுள்ள “ஏதேந.....சிரஸ்தம்” என்கிற வாக்யம் சங்கரபாஷ்ய கண்டனமாகமட்டும் சில்லாமல் ஸ்வாமியின் தசமாத்யாய பாஷ்ய பூஸூலக்திக்கும் கண்டனமாகத் தேறியிருப்பது அபலபிக்கவோண்ணுதாகையாலே மேலே நாம் விவரித்த மூன்று ப்ரக்ரியைகளிலே இதை எந்த ப்ரக்ரியையிலே சேர்க்கலாமென்று விமர்சித்தால் அந்த மூன்றிலும் சேராது. *அயமபர: காரகங்கியம: என்னுமாபோலே இது நான்காவதுபடி. விஸ்மர்த்தி ப்ரயுக்தமாய் [அத ஏவ அடுத்திழுர்வகமான] கண்டனமென்பது இங்கு விசேஷம். ஏதேதேயாசி விவாதாஸ்பதவாக்யம் ப்ரக்ஷப்தமேயென்று கைகூப்பி சின்றுல் ஒரு விபத்துமில்லையென்று விகமித்தோமானேம். மேலும் சில கேண்மின்.

18. ஆளவந்தார் எம்பெருமானுர் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசாரியர்கள் தர்க்கபாண்டித்யம் பெருதவர்களல்லர். வெகுநங்ருகப் பெற்றவர்கள். ஆனால் “தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே சினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கவல்லோம்” என்று அவர்கள் திருக்கையால் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. அவர்களிற்காட்டிலும் விசிஷ்டமான தர்க்கபாண்டித்யம் பெற்றவர் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே அப்படி தமது திருக்கையால் எழுதிவைத்தார். ப்ரமாணசரணத்வமும் தமக்குள்ளதாக எழுதியிருந்தாலும் தர்க்கபாண்டித்ய பலமாகச் சொல்லிவைத்ததுதான் கார்யகாரியாயிற்று. இதை யாரும் மறுக்கவோண்ணுதாபடி அழிவு விஷயமொன்று காட்டுகிறேன். கண்ணுடையீர் காண்மின். விரலுக்குத் தக்க மோதிரம் பண்ணவேணுமேயொழிய, மோதிரத்தைப் பண்ணிவைத்துக்கொண்டு அதற்குத் தக விரலைச் சீவுவாரில்லை. தர்க்கபாண்டித்யம் செய்வித்தபடி பாரீர்.

19. தயா என்னும் குணத்தின் ஸ்வருபவிசாரத்தில் இக்காலத்தவர்களின் போராட்டங்கள் கிடக்கட்டும். இதைப்பற்றி விவாதம் விளையாதிருந்த காலத்தில் பகவத்

பாஷ்யகாரர் தெளிந்த திருவுள்ளங்கொண்டருளிச்செய்தது என்னவென்று பார்ப்போம். பகவத்கிதையில் (16-2.) “தயா பூதேஷா” என்றவிடத்தில் “ஸர்வஷுதேஷாது: க்காஸஹலிஷ்ணுத்வம் தயா” என்பது ஸ்வாமியின் பூஷைக்கி. ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் அருளிச்செய்ததுமின்நேன்தான். இவ்வாற்தத்தை பட்டர் ச்லோகபத்தமாக்கியருளினார் பூந்கராஜஸ்தவ—உத்தரசதகத்தில்—*தயாந்யேஷாம் து:க்காப்ரஸஹாம* என்று. ஸஹிஷ்ணுத்வ—அஸஹிஷ்ணுத்வங்களை நாம் பொதுவாக விமர்சிப்போம். ‘இவன் துக்கத்தை ஸஹித்துக்கொள்ளுகிறன்—இவன் துக்கத்தை ஸஹிக்கபாட்டுகிறிலன்’ என்று இருவகையான உலகவழக்கையெடுத்துக்கொண்டு இரண்டிடத்திலும் என்ன அர்த்தம் தேறுகிறதென்று பார்க்கவேணும். துக்கத்தை ஸஹிக்கிறுனென்றது—துக்கத்திற்குக் கரைகின்றிலன்—துக்கத்தைப் பொருள்படுத்துகின்றிலன் *ஸர்வம் ஸஹேமே ஸஹஜம் ஹி துக்கம்* என்று சொல்லிப் பொறுமையோடிருக்கிறுன் என்றபடி. துக்கத்தை ஸஹிக்கபாட்டுகிறிலன் என்றால், அழுகிறுன் அலற்றுகிறுன் ஆடுகிறுன் பாடுகிறுன் ஒடுகிறுன் துள்ளுகிறுன் தவிக்கிறுன் கதறுகிறுன் என்றபடி. இங்நே யொழிய வேறுவிதமான அர்த்தம் ஐம்பூத்வீபத்தில் கிடையாது, தவீபாந்தரத்திலும் இராது. இதைத் திடமாகக் கொண்மினுள்ளத்து.

20. மேலே காட்டின கீதாபாஷ்ய ஸ்தலத்தில் தாத்பர்ய சந்தர்க்கையில் ஸ்வாமி ஸாதிக்கிறுர் “து:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம்—தந்திராகரணேச்சேத்யர்த்த:” என்று. இதைப் போவிக்கும்படியான வாக்கியம் அடுத்தபடி யாதொன்றுங் கிடையாது. பிறர்படும் துக்கத்தைக் கண்டு ஸஹித்திருக்க மாட்டாதவன் சக்தனுகில் தந்திராகரணத்தில் முயல்கிறுன்; அசக்தனுகில் தானும் துயருற்றுக்கிடக்கிறுன்; என்பது தத்துவம். அஸஹிஷ்ணுதாகார்யமான நிராகரணேச்சையையும், தத்பூர்வஜுமான அஸஹிஷ்ணுதை யையும் பர்யாயமாகச் சொல்லுவது ஸ்வாதந்தர்யகார்யமத்தனையன்றே. இங்கு முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது; கீதாபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி ஸாதித்தது எம் பெருமான் விஷயத்திலன்று; அங்கே *பவந்தி ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதஸ்ய பாரத* என்று சொல்லித் தலைக்கட்டியிருக்கையாலே ஸாத்விகர்களின் சித்தவருத்தியைப்பற்றிச் சொன்னது. ஆழ்வார் ஆஸாரப்ரக்ருதிகளின் தன்மையையும் தைவப்ரக்ருதிகளின் தன்மையையும் முறையே *நண்ணுதார் முறுவலிப்ப—நல்லுற்றர் கரைந்தேங்க* என்பவற்றால் வெளியிட்டருளினார். உலகில் தன்னுடைய உயிர் நண்பனை ருவன் அரசனால் கொலை விதிக்கப்பட்டு மாண்டான் (அல்லது) தானே முடிந்தான் என்று கேள்விப்பட்ட வொருவன் துக்கத்தை ஸஹிக்கமாட்டிற்றிலன் என்றால் இங்கு அழுதலற்றுவது தவிர துக்க நிராகரணேச்சைக்கு ப்ரஸக்திலேசுமேனுமுண்டோ?

21. தயையும் காருண்யமும் பர்யாயமென்பது நிர்விவாதம். பூந்ராமாயணத்தில் *ருஷேர் தர்மாத்மனஸ் தஸ்ய காருண்யம் ஸமஜாயத* என்று வால்மீகி முனிவனுக்கு ஸர்வாத்மா அபரிஹார்யமான விஷயத்தில் காருண்யமுண்டானதாகச் சொல்லிற்று. துக்க நிராகரணேச்சையுண்டானதாக அங்கு வாய் திறக்க முடியுமா? அடுத்தபடியாக *சோகார்த்தஸ்ய ப்ரவர்த்தோ மே ச்லோகः* என்றும் *சோகः ச்லோகத்வமாகத: என்றும் முன் சொன்ன காருண்யமேயன்றே சோக பதத்தினால் விவரிக்கப்பட்டது. தயாஸ்வருபத்தை ஸ்வதந்திரமாக எப்படி நிருபித்தாலும் கேள்விபில்லை; அஸஹிஷ்ணுத்வம்

என்கிற ஸ்வாமி ஸுக்திக்கு நிராகரணேச்சை என்று பொருள் பணிப்பது *பறுவிதாமயி ஸம்பவதி ப்ரமः* என்கிற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸுக்தியைத்தானே நினைப்பூட்டி நிற்கும்.

22. ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (56.) *கஷ்ணேயி தே யத்விரஹ: அதிதுஸ்ஸஹஹ: என்றவிடத்துத் தமது பாஷ்யத்தில்—“துஸ்ஸஹஹசப்தோ கேதோ ந விவக்ஷித:; ஸர்வசக்தே: ஹேயப்ரத்யங்கஸ்ய ததயோகாத்.” என்றெழுதியுள்ளார். இது விசாரஸஹமாகுமா? ‘கேதோ ந விவக்ஷித:’ என்கிற நினேஷதபலத்தாலேயே கேதந்தான் சப்தார்த்தமென்று தேறிவிடவில்லையா? “தபச்சப்தோ காயக்லேசோ ந விவக்ஷித:” என்றால் தபச்சப்தத்துக்குக் காயக்லேசம் அர்த்தமென்று என்றதாகுமோ? நவிவக்ஷித மென்பதற்கும் நார்த்த: என்பதற்கும் நெடுவாசியுண்டென்பதை க்ராந்திகர்கள் நன்கறிவர். ஏவஞ்ச, ‘துஸ்ஸஹஹசப்தோ கேதோ ந விவக்ஷித:’ என்றவர்க்கு அஸஹிஷ்ணுதா சப்தார்த்தம் நன்கு தெரிந்துள்ளதென்னத் தட்டில்லை. அவிவக்ஷித்குச் சொல்லுகிற காரணத்தை விமர்சிப்போம். ஸர்வசக்தே: என்பதும் ஹேயப்ரத்யங்கஸ்ய என்பதும் ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணங்களாகையாலே ஸர்வசக்தத்வமும் ஹேயப்ரதிபடத்வமும் அவிவக்ஷாஹேதுக்களென்று தேறும். அதீதம் அநாகதம் என்று இருவகையான பக்ததுக்கங்களில் அநாகதத்தைப் பரிஹரிக்க சக்தியுண்டேயாகிலும் அதீதத்திற்கு சோகிப்பது தவிர பரிஹரயில்லையே. ஸர்வசக்தித்வத்தைக் கொண்டு என்ன செய்ய முடியுமங்கு. இது பகவத் கதைகளில் அபரிமிதமாகக் காணத்தகும்.

23. வாவி மாண்ட பிறகு அழுத ஸாக்ரீவைனக் கட்டிக்கொண்டு அழுத பெருமாளைப்பற்றி *ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹார்த்தம் விமா படூவ* என்கிறார் வான் மீகிழுனிவர். *அஸமர்த்தம் விஜாநாதி மாமயம் மகராலய: * என்றும் *ஸர்வதா ஸாஸார்த்தோஸ்மி* என்றும் சொன்ன பெருமாளாகையாலே அந்த ஸாமர்த்த யாதிசயத்தைக் கொண்டு மாண்ட வாலியைப் பிழைப்பித்து ஸாக்ரீவனுடைய அழுகையை மாற்றிவிடலாகாதோ?

24. அவதாரங்களில் ஹர்ஷஶோகங்களை ஸ்வார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென்றும் இருவகையாகப் பிரித்து பட்டர் பகவத்குணத்திலே [விகர்த்தா என்கிற நாமபாஷ்யத்தில்] *ஸ்வார்த்த ஹர்ஷஶோகாத்யபாவேபி பரார்த்தத்தப்ரஸக்தி: அதோஷ: * என்றும் *அந்யதா பரதுக்கதுக்கித்வாதயோ குணை: கதமஸ்ய ஸ்ய: ?* என்றுமருளிச் செய்திருக்க ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் கண்ட சோகங்களொல்லாவற்றையுமே அபிநியமாக்கி விட்டால் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் எந்த இடத்தைக் கொண்டு குணைபுவம் பண்ணி உய்வ தாகத் திருவுள்ளமோ? இதைவிட அவதாரமே இந்தரஜாலமென்கிற வாதம் நன்றாகுமே. வரதராஜபஞ்சாசத்தில் *அந்த: கலேபரமிதம் ஸாவிரம் ஸாஸுகாமம் ஜாதம் கரீச! கதம் ஆதரணைஸ்பதம் தே?* என்றபோது ஹேயப்ரத்யங்கத்வம் எங்குப் புக்கொளித்ததோ? *ஜங்ம கர்ம ச மே திவ்யம்* என்றவனுடைய கருமங்களில் ஜாரத்வ சோரத்வங்கள் தலை ஸிற்பவை: அவற்றிலும் ஹேயப்ரத்யங்க வார்த்தையைப் புகவிட்டு “ஜங்ம ச மித்த்யா, கர்ம ச மித்த்யா” என்று ப்ரவசனம் செய்வதொன்றே பாங்காகும்.

25. அலமிழு விஸ்தரேண. அஸஹிஷ்ணுதா என்கிற பகவத் பாஷ்யகார ஸுக்திக்கு நிராகரணேச்சா என்று பொருள் விளக்கினது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத் திற்கு புத்திழூர்வகமான கண்டனமேயாகும். “ஏதோ .....நிரஸ்தம்” என்கிற விவாத வாக்யம் அபுத்திழூர்வகமான [ப்ராமாதிகமான] கண்டனமானது இத்யலம். ... *

இப்போது கீதாபாஷ்ய ப்ரஸ்தாவம் மிகமிகவங்ததனால் அதிலிருந்தே நிதிபோன்ற சில அர்த்தவிசேஷங்களை நிரூபிக்கிறேன்.

26. சில பண்டிதர்கள் திரனுமிடத்தில் ஒரு ப்ரஸ்தாவம் சிகழ்வதுண்டு. (அதாவது) மணவாள மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் “ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன் ஓ ஞார்; ஏராரெதிராசரின்னருளால்—பாருக்கில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறுமென்று, பேசி வரம்பறுத்தார்பின்” என்கிற பாசுரத்தினால் சர்த்தாஞ்களுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை முன்னேர்களைப்போல் மறைத்திடாமல் தாராளமாக உபதேசிக்கும்படி எதிராசர் பலர்க்கும் நியமித்தருளின தாக ஸாதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இவ்வளவு விசாலமான ரஹஸ்யார்த்தங்களை வெளியிட்டு ஒரு ரஹஸ்ய கரங்தமாவது ஸாதித்திருக்கலாகாதா? ஸ்வாமி தாமே ஸாதித்தருளியிருந்தால் பின்புள்ளார்க்கு அர்த்தங்களில் விவாதம் விளைய அவகாசமேயிராதே. ஸ்வாமி ஏன் வாளாவிருந்திட்டது? என்று பண்டிதர்கள் பேசிக்கொள்வதுண்டு; அப்போது சில பெரியர்கள் ஸாதிப்பதென்னவென்றால், “ஸ்வாமி ஏன் ஸாதித்தருளவில்லை? ஸ்வாமி தாமே மணவாள மாமுனிகளாகத் திருக்கோலம் பூண்டது இதற்காகத்தானே” என்று. அது வள்ளுவுத்திதியேயாயினும் அடியேன் ஒரு வார்த்தை விழ்ஞாபிப்பது வழக்கம். கீதா பாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து நோக்கினால் ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களும் அதில் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காணலாமேயென்று. அடியேன் கீதாபாஷ்ய ஸாகரத்தில் அவகா ஹித்துக் கண்டெடுத்த முத்துக்களில் சிலவற்றை ஈண்டு ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

27. கீதா பாஷ்யத்திற்கு தாத்பர்ய சந்திரிகையெனும் ஹகை அமைந்தது தனிப்பட்டவோர் அசிசயம். “தாமோர்த்த இவ பூர்ணபூரீ: அர்த்தோ தாம் இவ த்வயி” என்னுமாபோலே இந்த பாஷ்ய ஹகைகள் இரண்டும் கூருமும் சர்க்கரையும்போலே சேர்ந்து ரளிப்பித்து ரஸ்ய ரஹஸ்யார்த்தங்களைக் காத்துட்டியிருக்கு மழகை என் சொல்லுவோம். ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் கீதாபாஷ்யமும் தாத்பர்ய சந்திரிகையும் ஸாபரிஷ்க்ருதமாக்கியிருக்கும்படியை ஸாரமாகவெடுத்து விழ்ஞாபிக்கிறேன். சமதம விஷயம் மறக்கத்தக்கது. அது ஏதோ ப்ராமாதிகம்.

28. ரஹஸ்யார்த்த ஸிர்வாஹுத்தில் மூன்று விஷயங்கள் உயிராகக்கொள்ளப் படுகின்றன.

- (1) ஜீவாத்மாவுக்கு ஜீஞானாந்தங்களைவிட சேஷத்வமே அந்தரங்க நிருபகம்.
- (2) ஸ்வகதஸ்னீகாரத்திற்காட்டிலும் பரகதஸ்னீகாரமே மிகச்சிறந்தது.
- (3) சேதநைனைப் பெறுவது எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமேயொழிய, எம்பெருமானைப் பெறுவது சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமன்று.

இன்னும் சில விஷயங்களும் மருமமாக இருந்தாலும் இம்முன்றும் முக்கிய தமங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. மற்றவையும் இவற்றுள் அந்தர்ப்பவிக்கும். ஆக இவ்வரிய அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்வாமி கீதாபாஷ்யத்தில் தெரியவைத்திருக்கும் படியை க்ரமேண உபாதிக்கிறேன்.

29. பகவத் விஷயம் (கடு), பூவசங்பூஷண வியாக்கியரனம், குருபரம்பரா ப்ரபாவம் முதலான க்ரங்தங்களிலே காண்பதோரிதிலூஸமாவது —“எம்பெருமானு

உபயவேதாந்த ப்ரவசங்க் நடத்தியருளர் சிற்க ‘ஆத்மாவுக்கு ஒன்றானந்தங்களும் சேஷத்வமும் சிருபகமாகச் சொல்லப்படாசின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க சிருபகம் எது?’ என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே சிகழ, ஸ்வாமி ஸர்வத்தீராயெழுங்தருளி யிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, திருக்கோட்டியூர்நம்பிபக்கவிலே சென்று ஸேவித்து இதனை யறிந்துவரும்படி ஆழ்வானையனுப்பியிருள, ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூருக்குச் சென்று உம்பி பக்கவிலே ஆறுமாஸம் காத்திருந்து *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* (8-8-2.) என்கிற திருவாய் மொழிப் பாசுரத் தனுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானுரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விழ்ஞாபிக்க, மஹாஶிதியான இந்த ஸ்ரீஸாக்தியினுட்பொருளை ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திருவோலக்கத்திலே விவரித்தருள்ளார்.” என்பதாகவுள்ளது.

30. அடியேனன்கிற சொல் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தினுள் நூற்றுக்கணக்கான விடங்களிலுண்டு; நம்மாழ்வார் பாசுரம் பேசத் தொடங்கும்போதே ‘அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அடியேன் சொல்லையிட்டே பேசகிறார். இப்படி பல நூற்றாண்களில் அடியேன்சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம்விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு மூலையிலிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கொன்றைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி எடுத்துக் கொடுத் தனுப்பியிருக்கிறார்; அது எட்டாம்பத்தின் எட்டாம் பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டி லுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் ‘ஒருவனடியேனுள்ளானே’ என்று அடியேன் சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டினடியை யெடுத்துக் காட்டி யுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசர மாகக் கூடிய விஷயம். (கேண்மின்;) எந்த இடத்திலும் அடியேனன்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்டஞன ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே ஏற்றும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றே. தேஹவிசிஷ்டஞன ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ்செய்ய முடிய மாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை.

31. *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற்றேரிடத்தையும் (1-5-7.) எடுத்துக்கொள்வோம்; இங்கு ‘ஞானத்தன்’ என்று ஞானமுடைமை சொல்லியிருப்ப தனுல் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனன்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக் கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனன்கிற சொல், தேஹவிசிஷ்டஞன ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; எனென்னில், “காண்பானலற்றுவன்” என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அங்வயிக்கவேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்றமுடியாதாகையாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டஞன ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாகவேண்டியது அவசிய மாயிற்று. இப்படி எந்தனிடத்திலும் தேஹவிசிஷ்டஞன ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லி சிற்குமென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஒன்சங்கதை வாளாழியானேருவனடியே னுள்ளானே* என்கிறவிடத்திலும் அப்படி யே.

32. இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மட்டும் அடியே னென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய சிர்ப்பங்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு

விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச் சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லை; எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளானென்பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்பது சொல்லிற்றுயிற்று. 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படி யருளிச்செய்யாமல் *அடியேனுள்ளானென்றருளிச்செய்திருக்கையாலே, ஆத்மா வென்றும் அடியேனன்றும் பர்யாயம்—(அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க சிருபகம்—என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

33. சிஞ்ய கோஷ்டியில் இப்படி எம்பெருமானார் ஸிரண்யித்ததாகச் சொல்லுமைதில்லை உண்மையாயிருக்க வேண்டுமாகில் இது ஸ்வாமி திவ்யஸ்தாக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறியிருக்கவேணும். இல்லையாகில் இந்த ஐதில்லையத்திற்கு கெளரவமில்லை. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞோத ஏவ* என்கிற ஸாமத்தரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்படவில்லை. அங்கு “அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ” என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதில்லையத்தோர்த்தாரயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸ பாக்யமில்லாதார் சிலர் வலிதாகச் சொல்லுவதுண்டு. அன்னவர்களை “எண்ணுத மாணிடத்தை எண்ணுத போதெல்லாமினியவாறே” என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸாக்களான ஸாக்ருதிகளுக்கு அடியேன் பலகால் மருமமுணர்த்துவதுண்டு. மேலே காண்மின்.

34. இந்த மஹார்த்தம் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திலே நன்கு ஊறியிருந்து கீதாபாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. கீதையில் (7-16.) *சதுர்விதா பஜங்கே மாம் ஜாங்காஸ் ஸாக்ருதிநோர்ஜாநி, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸாரார்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ சபரதார்ஷிப!* என்றவிடத்தில் சங்கரபாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்கவேணும். “ஜ்ஞாநீ-விஜ்ஞேஸ் தத்தவித்” என்றார் சங்கராசார்யர்: ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றுக எண்ணுது “பகவச் சேஷத்தகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாநீ” என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி ஒரிடமன்று. ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களி லெல்லாம் இங்ஙனேதானருளிச்செய்திருப்பது. ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸாமக்தியில் அவகாஹநமில்லாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலாதென்று அடியேன் அத்யவளித்திருக்கின்றேன்.

35. இனி, ஸ்வகதஸ்வீகார பரகதஸ்வீகாரங்களைப்பட்டிரி ஸ்வாமி தெளிவு பெறுத்தியிருக்கும் படியை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். சேதநன் தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவதானது ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது பரகத ஸ்வீகாரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அடைவே மர்க்கட்கிசோர ந்யாயமென்றும் மார்ஜாரகிசோர ந்யாயமென்றும் வழங்குவர். பரகத ஸ்வீகாரமென்பதன் சுவையை

அறியப்பெருதவர்கள் இது ‘அஸ்பிரதாயப் பேச்சு’ என்பத் அது கிடக்க. கீதா பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி தெளிவித்தருளின மஹார்த்தம் இது. அதில் எட்டாவது அத்யா யத்தில் பதினான்காவது ச்லோகம். “அங்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி ஸித்யச:; தஸ்யாஹம் ஸ்வாலப: பார்த்த! ஸித்யயுக்தஸ்ய யோகிஃ:” என்பது. *ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்* என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்ஸிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாளிக்க வேண்டியபடியையும் பேறுபெறும் பரிசையும் இனி யருளிச் செப்கிழுன் கண்ணபிரான்—என்று அவதாரிகையிட்டு சுலோகத்தை வெகு அழகாக வியாக்சியானித் தருளியிருப்பது ஸ்ரீ ராமாநுஜ பாஷ்யமொன்றில் தான். இந்த சுலோகத்தின் கருத்து என்ன வென்றால், அர்ஜ்ஞா! எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறென்றிலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனும் என்னையே ஸ்மரிக்கிழுதே; என்னேடு ஸித்யஸம்ச்லேஷத்தை விரும்பி யிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸ்வாலரன்—என்பதேயாம்.

36. இதில் (தஸ்யாஹம் ஸ்வாலப:) அவனுக்கு நான் எளியன் என்கிற பகுதிக்கு ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கும் பரிசு அற்புதமானது. பாஷ்யபங்க்திகள் வருமாறு:-

“தஸ்ய ஸித்யயுக்தஸ்ய-ஸித்யயோகம் காங்கூமாணஸ்ய யோகிஃ: அஹம் ஸ்வாலப:—அஹமேவ ப்ராப்ய:ந மத்பாவ ஜ்வர்யாதிஃ: ஸ்வாபாச் ச. நத்வியோகம் அஸ்வமாந: அஹமேவ தம் வ்ருதே. மத்ப்ராப்த்யநுகுண-உ பாஸநவிபாகம் தத்விரோதி ஸிஸநம் அத்யர்த்த மத்ப்ரியத்வாதிகஞ்ச அஹமேவ ததாரி இத்யர்த்த:.” ய மேவைக் வ்ருதுதே தேந லப்ய: இதில் ச்ருயதே. வக்ஷ்யதே ச *தேஷாம் ஸதத யுக்தாநம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம். ததாயி புத்தியோகம் தம் யேந மாழுபயாந்தி தே. தேஷா மேவாநுகம்பார்த்தம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம: நாசயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஸ்ரீநாந்தபேந பாஸ்வதா* இதி.

இவ்வளவும் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸௌக்திகள். இவற்றின் பொருளாவது—என்னேடு எப்போதும் கூடி யிருக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பமுடையவனுக்கு அடையத் தகுந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத் தகுந்தவனுமாகிறேன் நான்; (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவனும் (அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்கமாட்டாத வனும்) நானே அவனை வரிக்கிறேன். என்னையடைவதற்கான உாஸனத்தின் பரிபக்குவ ஸிலைமையையும் அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும் என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். *நூயமாந்தமா ச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கீதையிலேயே மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் 10, 11 சுலோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது என்பதாம். ஸதஸம்பிரதாய ஸ்ரார்த்தம் இங்கே பொதிந்திருக்குமாடுகை இனி உபபாதிக்கிறேன்.

37 ஸ்ரீவசநஷ்டஷணத்தில் 142 “இவன் அவனைப் பெற ஸினைக்கும்போது பாதகமும். விலக்கன்று” என்று அருளிச் செய்தவிடத்தில் வியாக்யானத்தில் மணவஸளமாழுனிகள்— “உடனாலயை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாபோலே ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதங்சிரஞன இச்சேதநஞனவன் தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரஞன அவனைப் பெற ஸினைக்குமஸளில் அவன் ஸினைவு கூடாதாகில் இப்படி ஸிலகஷ்ணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதனமாகாதென்றபடி ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரஞன அவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரஞயிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சை

யாலே பெற நினைக்குமளவில் பாதகமும் பிரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை. இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப் பட்டது." என்றாருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸ்ரூக்திகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸ்ரூக்திகளையே அடியாகக் கொண்டவையென்று நன்கு புலப்படுகின்றன. (மணவாள மாழுனிகள்) தாம் முன்பு ஒருவேஷத்தாலே கீதா பாஷ்யத்தில் வடமொழியாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மற்றொரு வேஷத்தாலே ஸ்ரீவசநஷ்டங்களை வியாக்யானத்தில் தென்மொழி யாலே அருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடத் தட்டி விடை.

38. மேலே உதாஹரித்த கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீஸ்ரூக்தியில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஸாரமானது. (*தத்தியோகம் அலுஹமாந்: அஹமேவ தம் வஞ்சனே*) நூனியான சேதநனைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்கமாட்டாதவனும்ததானே அந்த சேதநனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிதுதான் பரகத ஸ்வீகாரமென்பது. (*மத்ப்ராப்த்யங்குணோபாஸந் விபாகம் அஹமேவ ததாமித்யாத்தத:) என்கிற இந்த வாக்கியமானது ஸ்வகதஸ்வீகாரப் பற்றுசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விளைவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன் தலையாலே விளைவித்துக் கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லையென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் *நாயமாத்மா ச்ருதியையும் எடுத்துக்காட்டியருளன் ஸ்வாமி பரகதஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாணமென்று சிருபீக்கிறமுகத்தாலே பிறருடைய குத்ஸிதவாதங்களையும் அகற்றினாயிற்று. இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்தரிகையில் தேசிகன் அருளிச் செய்துள்ள திவ்யஸாமக்திகளும் தெள்ளியவே. "உக்தஸ்ய அதிவாத மாத்ரத்வசங்காவ்யதாஸாய ச்ருதிமுலதாமாஹ யமேவேதி" என்றாருளிச் செய்திருப்பது ஆழங்கு நோக்கத்தக்கது.

39. இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது இவ்வளவே; *த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும் *புக்கலௌன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்றும் சொல்லிக்கொண்டு (அதாவது, நாம் பற்றுகிறோமாகக் காட்டிக்கொண்டு) திருவடி களிலே விழுந்தாலும், 'இது நாம் பற்றின பற்றன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானத்தனை; அவனுடைய க்ருஷி பலித்ததத்தனை' என்று உள்ளுற அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இதையிட்டே பரகத ஸ்வீகாரமென்கிறது.

40. நாயமாத்மாச்ருதியின் பொருளில் இற்றைக்கும் தெளிவில்லாமேயிருப்பார் பலருளார். அன்னவர்கட்கு நற்றெளிவைப் பிறப்பிக்கவே இந்த கெட்டம் அமைந்தது, இங்கே ஸ்வாமி ஸாதித்தது தீபம் போன்றது. வேதாந்தவாசிரியர் ஸாதித்தது ப்ரதீபம் போன்றது. தீபாதுத்பந்த ப்ரதீபமென்பர்களே, இது இங்கு மிகத்தகும். "உக்தார்த்தே பிரமாணம் தர்சயதி *யமேவேதி" என்று ஸாதிக்கலாமாயிருக்க, அங்குளம் ஸாதித்தருளாமல் "உக்தஸ்ய அதிவாதாத்ரத்வ சங்காவ்யதாஸாய ச்ருதிமுலதாமாஹ—யமேவேதி." என்று (தாத்பரிய சந்தரிகையில்) ஸாதித்திருப்பதை நோக்குமளவில் இந்த பரகதஸ்வீகாரபக்குத்தை அதிவாதமென்று அக்காலத்தில் சிலரோ பலரோ சங்கித்துக் கொண்டிருந்தார்களென்பது தெரியவருகின்றதன்கே. அது யதார்த்த வாதமேயாழிய அதிவாதமன்ற என்று விளக்கியுங்கூட, இன்னமும் இதை அதிவாதமென்றே சொல்லி வருகிறார்களாக்கோ!

41. இனி, சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு என்னும் பாம் ரஹஸ்யார்த்தத்தில் ஸ்வாமி காட்டியருளியிருக்கும் தெளிவை உபாதிக்கிறேன். “ப்ரஹ்மவித் ஆபநோதி பரம்” இத்யாதி சாஸ்த்ரங்களை மேலெழப் பார்க்கும்போது ‘�ச்வரனை அடைவது சேதந னுக்குப்பேறு’ என்பதாகவே தோற்றி நிற்கும். ஈச்வரனை ப்ராப்யனென்றும், சேதநை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பலவிடங்களிலும் சொல்லியிருக்கையாலே ‘�ச்வர லாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம்’ என்றே க்ரஹிக்க நேரும். பிறர் இப்படியே மதமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். “�ச்வரனுக்கு சேதநலாபம் புருஷார்த்தம்” என்பது ஸ்வாமியின் ஸித்தாந்த ஸாரம். இதை நன்கு கண்டறிந்த தேசிகனுடைய திருவுள்ளமும் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்பதேயாம். இதனை அவர் கீதாதாத்பர்ய சந்திரிகை யில் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். கிடையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள *மந்மநா பவ* என்கிற ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திற்கு விவரணைமெழுதுகையில்—“ஆச்சித ஸர்ராக்னைம் ஸ்வலாபம் யத்வா ப்ரவர்த்ததே” என்றாருளியிருப்பது ஸாரமானது. “ப்ராப்தா வும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உக்ப்பானும் அவனே” என்பது பூர்வசங்குஷன் பூர்ணக்கதி. சேதநைப் பெறுவது ஈச்வரதுக்குப் பேறு என்றால் இவ்வர்த்தம் ஹ்ருதயத்தில் அவகாஹிப்பது சிரமமேயாகும். ஆனாலும் உண்மையான பூர்ணபாஷ்யாதிகாரிகளுக்கு இதுதான் ராஜமார்க்கமாகத் தோன்றும்.

42. பூர்ணபாஷ்யத்தின் முடிவில் *அநாவ்ருத்திலோத்ரபாஷ்யத்தில் “நூ பரமபுருஷஸ் ஸத்ய ஸங்கலப்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநந் லப்த்வா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யத்” என்கிற பூர்ணாக்குதியினால் ‘சேதநலாபமே ஈச்வரனுக்குப் பேறு’ என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ரஸ்ய ரஹஸ்யப்பொருளை ஸ்தாபித்தருளினர். அங்கே விஷயம் என்னவென்றால், மோக்ஷத் திற்குச் சென்ற சேதநன் திரும்பிவருதல் உண்டா இல்லையா? என்று விசாரம் வந்தது. ஈச்வரன் கேட்பாற்ற ஸ்வதந்திரனுதலால் அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தினால் முக்தாத்மாவைத் திருப்பியினுப்பிடக் கூடுமன்றே என்கிற சங்கையுண்டாக, ஸமத்ரகாரர் “அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்” என்று ஸமத்ரமியற்றினார். முக்தாத்மா ஒருங்களும் திரும்பிவருவதில்லையென்று சாஸ்த்ரம் முறையிட்டிருக்கையாலே புனராவ்ருத்தி கிடையாதென்று ஸமத்ரகாரர் சொல்லிவிட்டார். ஸ்வாமி இவ்வர்த்தத்தை வியாக்கியானித்தருளி ஈச்வரன் ஸ்வதந்திர னைகையாலே கேட்பாற்று முக்தாத்மாவை மீண்டும் கீழே தள்ளிவிட நினைத்தால் என் செய்வது? என்கிற சங்கையின்மீது, ‘தள்ளாமாட்டாலென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கை யாலே’ என்று விடை கூறினதால் என்ன ஸமாதானம் வந்ததாகும். சாஸ்த்ரத்தையும் மீறிச் செய்வதன்றே ஸ்வதந்த்ரக்கருத்யம். அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஈச்வரன் ஒன்று செய்யப்படுகுந்தால் சாஸ்த்ரம் குறுக்கே நிற்குமோ? என்பதன்றே இங்குப் பூர்வ பக்ஷியின் கருத்து. அதற்குத் தினவடங்கச் சொல்லவேண்டிய ஸமாதானத்தை ஸமத்ரகாரர் சொல்லாத குறைதீர—சங்கராசாரியரும் சொல்லாத குறைதீர ஸ்வாமி வெகு அழகாக அருளிச்செய்தார்.

43. ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனேயானாலும் உன்மத்தனல்லன், மூர்க்கனல்லன், அரளிகனல்லன், ஸத்யஸங்கலப்பனென்று பேர்பெற்றவன். தன்னுடைய மாரோரதத்திற்கு மாறுபாடாக நடக்குகொள்பவனல்லன். ஒரு சேதநைப் பெறுவதற்கு அவன் என்னபாடு படுகிறுன்? அவன் ஸ்ரூஷ்டி பண்ணுவதும் அவதாரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநரை

லபிக்கைக்காகவன்றே? எவ்வளவோ தவப்பயனாக ஒரு சேதங்கை லபித்த பின்டும் ரஸிக்குன பரம புருஷன் அவனை இழப்பதே?—என்று இவ்வளவுமேழுதி சங்காபரி ஹாரத்தைத் தலைக்கட்டியுள்ளார். இதில் “பரம புருஷ: ஜ்ஞாநம் லப்தவா” என்கிற ஸ்ரீஸ்ராம்திவிஸ்பாஸ்மானது ஸ்வாமி திருவள்ளத்தில் திருவாய்மொழி யமுதக்கடல் அலையெறிகிறபடியை நன்கு கூட்டுகிறது. கீதையில் “ஸ மஹாத்மா ஸாதூர்லப:” என்று எம்பெருமான் தானே சோதி வாய்திறந்து பணித்ததையும் உடனே உதாஹரித்தருளினர். *எல்லாம் கண்ணென்றிருக்கிற மஹாத்மா மிகவும் தூர்லபன் என்று பகவான் தன் திருவாக்காலே சொன்னால், அப்படிப்பட்டவொரு மா ஞானியை லபிக்கைக்கு அவன் எவ்வளவோ பாடுபடுகிறவன் என்பது விளங்கவில்லையா? ஆகவே சேதந லாபமே ஈச்வர னுக்குப் பேறு என்கிற ஸித்தாந்தம் ஸ்ரீ பாஷ்ய திவ்ய ஸ்ராக்தியில் நன்கு பொலித் தாயிற்று. ஆகில், யத்தின்சித்ஸாக்ருதகரணம், பேற்றுக்கு த்வரிக்கை இவையெல்லாம் நம் பக்கலில் அடியோடு வேண்டாவோ என்று பிறர் கேஷபிக்கவருவர்கள். சைதங்ய கார்யமாக விளாயும்கை நம்மால் தடுக்கவொன்னுதலை. அவையுங்கூட நம்மால் விளைவனவல்ல என்பதை வேதாந்தவாசிரியரே “நீதாநம் தத்ராயி ஸ்வய மகில நீர்மாண ஸ்ரிபுண:” என்கிற ஸ்ரீஸ்ராம்திவினால் தின்மை பெறுத்தினார். ஸௌத்தைப் பெற்று அனுபவித்து ஆநங்திக்கவேணு மென்கிற ஆவல் ஸ்வாமிக்கே உரியதாகவும் உள்ளதாகவும் உலகிற் காண்கிறோமாதலால் இந்த சியாயமேயாகும் இங்கும். ஆனால் ஜீ ஃாத்மாவாகிற இந்த ஸௌத்து சைதந்யமாகிற கல்மஷ்டத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே சிறிது தலையாட்ட வும் வாலாட்டவும் பெறுகிறது. தன்னை நன்றாக வுணரும்போது தலைமடிந்து ஸ்ரிகிறது. சிலாத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியன போலே ஸர்வாத்மா பரதங்திரமாயிருக்க வேண்டிய ஜீவாத்மாவுக்கு சைதந்யமே இடையூருக ஸ்ரிறலரல் இதைக் கல்மஷுமென்கிற தென்று நம் ஆசாரியர்கள் விலையிட்டருளினார்கள்.

44. சரமஸ்ராத்ர ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் “நச பரமபுருஷ: உபஸ்திதம் ஜ்ஞாநம் கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்று அருளிச்செய்யலாடாயிருக்க, அங்ஙனமருளிச்செய்யாது “ஜ்ஞாநம் லப்தவா” என்றதும் அந்த ஞானிக்கு அத்யர்த்தப்ரிய மென்று விசேஷண மிட்டதும் ஸங்குசால் சினைப்பரிதன்றே. *வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணி வென்று, ஆர்வற்ற என்னையொழிய என்னின்முன்னம் பாரித்து, தானென்னை முற்றப் பருசினான்* என்ற திருவாய்மோழியையன்றே பாஷ்யகாரர் சிச்சலும் சிங்கதசெய்திருங்தார். கீதாசார்யன் *ஸ மஹாத்மா ஸா தூர்லப: என்றதை பாஷ்யகாரர் ஸம்வாத ப்ரமாணமாக எடுத்துக்காட்டியது இங்கு ஸாரதமம். எம்பெருமான் அந்த அதிகாரியை லபிக்க எவ்வளவோ ப்ரயாஸப்படுவென்பது நன்கு விளங்கவில்லையா? இல்லையாகில் “வாஸாதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா விசிஷ்யதே” என்றன்றே சுலோகமிட்டிருப்பன். அங்ஙனன்றிக்கே ஸாதூர்லப: என்றது ஆழ்ந்த கருத்தையடையதன்றே. ... இ

கீழ் ஆரூவது பக்கத்தில் வெளியிட்ட ஸ்ரீமத் எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகத்திற்கு விடை விண்ணப்பம்

45. சிவபெருமான் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினிடத்திலே எப்படிப்பட்ட ப்ரதிபத்தியை யுடையவர் என்பதை முன்னம் தெளிக்கு கொள்ளவேண்டும். இதற்குப் பல வழிகளுண்டு, எல்லாருமறிந்த ஒரு வழியை முன்னம் சினைப்பட்டுவோம். ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரங்கமத்தில்

‘பார்வத்யுவாச’ என்று பார்வதியின் கேள்வியாக ஒரு ச்லோகமும், ‘ஈவர உவாச’ என்று பரமசிவனுடைய பதில் வார்த்தையாக வொரு ச்லோகமும் உலகமெல்லாம் சொல்லி வருவது அபலபிக்க முடியாதது. பார்வதியின் கேள்வி யென்ன வென்றால், “கேளோபாயே வகுநா விஷ்ணேர் நாமஸஹஸ்ரகம், பட்டதே பண்டிதைர் நிதியம் ச்ரோது மிச்சாம்யஹும் ப்ரபோ!—சிறியதோருபாயத்தாலே விஷ்ணுவின் ஆயிரங் திருநாமங்களையும் சொன்னதாக ஆவதற்கு வழியுண்டோ?” என்று கேட்டாள் பார்வதி. அதற்குப் பரமசிவன் “பூர்வாமராம ராமேதி ராமே மனோரமே, ஸஹஸ்ரநாமத்துல்யம் ராமநாம வராநநே.” என்று பதில் சொன்னதாகவுள்ளது, ராமநாமத்தைச் சொன்னால் ஸஹஸ்ரநாமஞ் சொன்னதாக ஆய்விடுமென்றும், நானும் அந்த ராமநாம ஸங்கீர்த்தனத்தில்தான் ரமித்திருக்கிறே னென்றும் சிவபெருமானுடைய பதில் வார்த்தை. ‘பார்வதி! என் பேரைச் சொன்னால் ஸஹஸ்ரநாமம் சொன்னதாக ஆய்விடும்’ என்று சிவபெருமான் சொல்லவில்லை. அப்படிச் சொன்னால் பரதேவதாத்ரோஹ பாதகம் தனக்கு ஏற்படுமென்று அஞ்சியே அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை. உலகில் அவரவர்கள் தம் தம் மனைவிகளிடத்தில் தங்கள் பெருமைகளைப் பேசிக்கொள்வதுண்டு; அப்படி இவரும் பேசுவரோ வென்று பரீக்ஷிப் பதற்காகவே பார்வதி தன் பர்த்தாவை கோக்கி இக்கேள்வி கேட்டது. அந்தப் பரீக்ஷையில் பரமசிவன் ஏமாங்குபோகாமல்—தனக்கில்லாத பெருமையைத் தான் பேசிக்கொள்ள முன்வரமாட்டாமல் உண்மையான விடையை விடுத்தார்.

46. அந்த பூர்வாமன் யாவனென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமல்லவா? இவ்வண்மையைத் தெரிவிப்பதில் பூர்வாமாயணமே ஸமர்த்தமானது. அதில் பலபல ச்லோகங்களிருந்தாலும் இங்கு நாம் சிற்சில ச்லோகங்களையே உதாஹரிக்க விரும்பு கிறோம். அதில் அயோத்யா காண்டத்தின் உபக்ரமத்தில் “ஸ ஹி தேவை ருதீர்ணஸ்ய ராவனைஸ்ய வதார்த்திபி; அர்த்திதோ மாருஹே லோகே ஜஸ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதன:”. என்று, பூர்வஹாவிஷ்ணுவே பூர்வானுயவதறித்ததாக ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் “ஏதஸ்மிங்கந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யதி:” என்றதும், ராவண வதத் திற்குப் பிறகு தேவதைகளெல்லாரும் திரண்டுருண்டு வந்து “பவாங் நாராயணே தேவ: என்றதும் காண்க. அந்த தேவதா ஸமுஹத்தில் முக்கண்ணப்பனும் சேர்ந்திருந்ததை வான்மீகி முனிவர் “ஸ்தாந்தநயன: பூர்வாந்” என்று கண்ணையிட்டுக் காட்டிவைத்தார். இது தவிர முக்கிய மாக கோக்கத்தக்கதொன்றுண்டு. ஸங்காபுரியில் ராவணுதிகளுக்கு முன்பு குடி வாழ்க்க மாலி சுமாலி மால்யவான்களை வதைக்க வழி தேடின தேவர்கள் முதலில் சிவபெருமானைச் சரணமடைந்து வேண்டிக்கொண்டதாகவும் அப்பெருமான் ‘இது என்னாலாவதன்று; சங்க சக்ர கதாபாணியான பூர்வங் நாராயணனே இவர்களை வதைக்க வல்லவன்’ என்று சொன்னதாகவும், பிறகு அவர்கள் பூர்வங் நாராயணனை அடைந்து வேண்டி அபயம் பெற்றதாகவும் உத்தர பூர்வாமாயணத்தில் ஆருவது ஸர்க்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியுள்ள பல இதிஹாஸங்களினால் சிவபெருமான் விஷ்ணு புகவாணிப் பரதேவதையாகக் கொண்டிருந்தபடி யால்தான் அந்த விஷ்ணுவின் அவதாரமான பூர்வாமனிடத்திலேயே தான் ரமிப்பதாகவும் தன் தேவிக்கும் அதை உபதேசிப்பதாகவும் யதார்த்தமான விடை அமைக்கிறுக்கின்றது.

47. இதிஹாஸ புராணங்களில் கதைகள் கிடக்கட்டும்; வேதத்தில் விஷ்ணுவைப் பற்றின மதிப்பு எப்படிப்பட்டதென்பதை கைதிகர்கள் உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். வேதத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படாத தேவதை கிடையாது. எல்லாத் தெய்வங்கள்

கனும் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு ஓவ்வொரு தெய்வத்தைப் பற்றியும் பல ல கதைகள் ஒத்தப் பட்டிருக்கின்றனவென்பதை வைத்திகர்கள் அறிவர்கள். அக்ஷி, இந்திரன், ப்ரஹஸ்பதி, மித்ராவருணர், ருத்திர பகவான் இத்யாதி தேவர்களைப்பற்றிக் கதைகள் சொல்லப்படுவது போலவே விஷ்ணுவைப்பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அக்ஷி முதல் ருத்ர பகவான் வரையிலுமுள்ள தேவதைகளைப்பற்றிச் சொல்லப்படும் கதைகளையும் விஷ்ணுவைப்பற்றிச் சொல்லப்படும் கதையையும் ஊன்றிப் பார்க்கவேண்டும். விஷ்ணு தவிர மற்ற தேவதைகளிடத்திலே வந்து ‘எங்களுக்கு இன்ன காரியம் செய்துதரவேண்டும்’ என்று யாரேனும் சிலர் வேண்டினால் உடனே அந்த தேவதைகள் என்ன பதில் சொல்லுவது வழக்கமென்றால் ‘வரம் வ்ருணை’ என்றே ‘வரம் வ்ருணுமதை’ என்றே சொல்லி “நான் இன்ன வரம் விரும்புகிறேன்; இதை எனக்குக் கிடைக்கச் செய்தால் உங்களுக்கு நான் காரியம் செய்கிறேன்” என்று சொல்லி வரம் பெற்றுக்கொண்டே காரியஞ் செய்வது வழக்கம், விஷ்ணுவிடம் வந்து கார்யாபோகை பண்ணும்போது அவர் இப்படி பல்லைக்காட்டி வரம் கேட்டதாக ஓரிடத்திலும் கிடையாது. இது நாம் ஸாமான்யமாக எழுதிவிடுவதன்று; “வரம் வ்ருணை—வ்ருணுவைஹ, வ்ருணுமதை” என்று நமது யஜார்வேதத்தில் எத்தனையிடங்களில் வருகின்றதோ; அத்தனையிடங்களையும் ஸ்ரீ பழைவிஷ்ணு ஸாம்ராஜ்யத்தில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளோம். குறையுள்ளவர்களே வரம் கேட்பவர்களேன்பதையும், வரம் கேளாதவர்கள் அவாப்த ஸமஸ்தகாரர்களேன்பதையும் நாம் சொல்லவேண்டுமோ? எங்கேனும் ஓரிடத்திலாவது விஷ்ணுவின் வாக்கில் ‘வரம் வ்ருணை’ என்கிற வாக்கியம் வெளிவாங்கிருப்பதாகக் காட்டிவிட்டால் ‘மற்ற தெய்வங்களைப்போலே அவரும் குறைவானரேயோழிய அவாப்த ஸஸ்தகாமரல்ஸர்’ என்று நாம் இசையத் தடையில்லை. வரம் கேட்பதில் அக்ஷி முதல் ருத்ர பகவான் வரையில் ஒரே வகுப்புத்தான் என்பதையும், இந்த வகுப்பில் விஷ்ணு ஒருவரே சேராதவ ரென்பதையும் வைத்திகர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துவிட்டால் பரதேவதா நிஷ்கர்ஷம் எளிதில் முடிந்ததாகும். வீணை அபிமானத்தைவிட்டு ப்ரமாணக்கியை நோக்கவேண்டும்.

48. பகவத்திலை பதினேராமத்யாயத்தில் விச்வரூபப்ரதர்சனம் அதைத்திருப்பது இதர தேவதைகளின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கணியாகக் காட்டுவதற்காகவே. அதில் அர்ஜுனன் முன்றுவது ச்லோகத்தில் “நீயே பரமேச்வரனென்பது வாஸ்தவமே; ஆனாலும் அதை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புவதால் உன்னுடைய வைஷ்ணவ ரூபத்தைக் காட்டலாமோ?” என்று விரும்ப, தன் திருமேனியின் ஏகதேசத்திலே யொடுங்கிக் கிடக்கிற ஸகல் தேவதைகளையும் காணுயென்று காட்டிக்கொடுத்தான் ஸ்ரீமந்நாராயணன்; திவ்யசக்ஷாஸ்ஸைப் பெற்று அதுகண்ட அர்ஜுனன் “பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ! தேஹே” என்று தொடங்கி விதி சிவ பாவகாசி ஸகல தேவதைகளையும் வாஸாதேவனுடைய தேஹத்திலே தான் காண்பதாகக் கூறினன். இதை இந்திரஜூல மென்று கூறிற்றிலனுகையாலே அத்தேவதவாதம் அடியற்றது. தேவதாந்தர பாரம்யவாதம் ஸாதராம் தொலைந்தது. வேறொரு தேவதை இப்படி விச்வரூபங்காட்டித் தன்னிடத்திலே நாராயணன் ஒடுங்கியிருப்பதாகக் காட்டவல்லதோ?

**ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசார்யருடைய
நாற்பத்தெட்டடு விண்ணப்பங்கள் முடிந்தன.**

பசுக்களும் பதியும் P. B. A.

கீழே முடிவுபெற்ற நாற்பத்தெட்டு விண்ணப்பங்களில் இறுதியிலுள்ள நான்கு விண்ணப்பங்களை மறுமுறையும் வாசித்துவிட்டு இக்கட்டுரையை வாசியுங்கள். திருக்கோயில் பத்திரிகையில் 1967 செப்டம்பரித்தில் வெளிவாங்துள்ள வழிகாட்டும் பெருமான் என்னுங் கட்டுரையின் ஆரம்பம் என்னவென்றால்: “சிவபெருமான் ஒருவரே பதி; உயிர்கள் அனைத்தும் பசுக்கள். அவன் ஒருவனே தலைவன். மற்ற அனைவரும் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள். அவன் ஒருவனே ஆண்டான். மற்ற யாவரும் அடிமைகள். இவ்வாறு வேதசிவாகமங்கள் முழங்குகின்றன” என்பதாம். சிவாகமங்கள் முழங்கியிருப்பவற்றை பாமறியோம். வேதங்கள் முழங்கியிருப்பவற்றுக்கு இப்பேச்சுக்கள் மிக முரணானவை. மேலே குறித்த கட்டுரைகாரர் எந்த வேதத்தில் எந்த இடத்தில் இவ்வாறு முழங்கியிருப்பதைக் கண்டாரென்பது வெளிவரவேண்டும்.

உலகமெல்லாம் ஓதும் யஜூர் வேதத்தில் ஆருவது காண்டத்தில் “தேஷாம ஸ்ராணும் திஸ்ர: புர ஆஸ்ந்” என்று தொடங்கும் அனுவாகத்தில் திரிபுரஞ்செற்ற கதை கூறப்பட்டுள்ளது. தேவர்கள் ருத்ரனை த்ரிபுர ஸ்ம்ஹாரஞ்செய்ய வேண்டினபோது “ஸோப்ரவீத் வரம் வருணை. அஹமேவ பகுநாம் அசிபதிரஸா நீதி. தஸ்மாத் ருத்ர: பகுநாம் அதிபதி:” = உருத்திரப்பெருமான் பசுக்களுக்கு நான் அதிபதியாகவேணுமென்று தேவர்களை வரம் வேண்டிப் பசுபதியானதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பசுக்களென்பதற்கு இன்னது பொருள் என்பதை அந்த வேதத் திலேயே மூன்றுவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் “மநு: புத்ரேப்யோ தாயம் வ்யப்பூத்” என்று தொடங்கிக் கூறியுள்ள கதையில் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நாபாஞ்சிஷ்டனென்கிற மநுகுமாரன் தந்தையின் சொற்படியே யாகசாலையிற்புகுந்து பசுக்களைக் கைப்பற்றிப் புறப்படுகையில் உருத்திரக் கடவுள் ஓடிவந்து நான் பசுபதியாயிருக்க இப்பசுக்களை எனது! அனுமதியின்றி எங்ஙனம் கொண்டு போகிறீரென்று தகைந்ததாகவும் பிறகு அவனிடம் ஒரு வரம் வேண்டிக்கொண்டு விவாதத்தை முடித்துக்கொண்டதாகவும் வெட்டவெளிச்சமாகவுள்ளது.

ஆக ருத்ர நுடைய பசுபதித்வத்தினுண்மை இத்தகைத்தாயிருக்க, தாமாக ஓர் அபார்த்தங் கூறி அதை வேதங்கள் முழங்குவதாகவும் வஞ்சனையாக வரைவது அறிஞர்கட்கு அழகியதன்று.

திருமால் சிவபீராஜைப் பூசித்தாகச் சொல்லுவதும், பூசித்துப் பேறுகள் பெற்றதாகச் சொல்லுவதும் வேதங்களுக்கும் உபாசிடதங்களுக்கும் பொருந்த மாட்டாவென்பதேயன்றி, சங்கர பகவத்பாதர்களால் கீதா பாஷ்யத்திலும் ஸஹஸ்ராம பாஷ்யத்திலும் பலவிடங்களில் ஸ்பஷ்டமாக மறுக்கப்பட்டவை யென்பதை நமது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஸாம்ராஜ்யம் முதலிய பல நூல்களில் பரக்கக் காணக. அவை வேண்டுவோர் ஒரு ரூ. அனுப்பிப் பெறுக. ...

ஸம்ப்ரோக்ஷண மஹோத்ஸவங்களின் நிகழ்ச்சி.

சென்றவிதமில் தெரிவித்திருந்தபடி இரண்டு ஸம்ப்ரோக்ஷண மஹோத்ஸவங்களும் இனிது ஸிறைவேறின. 1—2—68 முதல் 5—2—68 வரை ஐந்துநாள் திருவிந்தனூர் ஸ்ரீ பரிமளரங்கநாதன் தேவஸ்தானத்தில் ஸம்ப்ரோக்ஷணம் வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது. ருக் யஜூஸ் ஸாம வேதங்களிலும் திவ்யப்ரபந்த கோஷ்டியிலும் இதிஹாஸபுராண ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷயாதி பாராயணங்களிலும் நூறு திருநாமங்களுக்குக் குறையாமல் ஸேவை ஸாதித்தார்கள். தேவஸ்தான அதிகாரிகளும் ஸ்தலாசாரிய புருஷர்களும் சேர்ந்து சிறப்பாக நடப்பித்தது குறிப்பிட தத்க்கது.

காட்டுமன்னர் ஸன்னிதி ஸம்ப்ரோக்ஷணம். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஸன்னிதியிலும் 7—2—68 முதல் 11—2—68 வரையில் ரநாள் விசேஷ வைபவமாக நடைபெற்றது. இவ்விடத்தில் பாராயண ஸ்வாமிகள் நூற்றைம்பது திருநாமங்கள் ஸேவை ஸாதித்தார்கள். ஸ்வாமிகள் நன்கு உபசரிக்கப்பட்டார்கள். ஸ்ரீமான் உவே. வாழப்பட்டு. ராமஸ்வாமி ஜயங்கார் மூன்றுவது நாளன்று எழுந்தருளியிருந்து பரதவாஜாச்சரம சிகழ்ச்சியை ஸினைப் பூட்டும்படியாக விசேஷ தத்யாராதனம் நடப்பித்தார். இப்படி ஸமய விசேஷங்களில் ஸ்தல விசேஷங்களில் ஸ்வருபா நுரூபமாக உத்ஸாஹத்துடன் கைங்கரியங்களை நடத்தி வரும் இந்த ஸ்வாமிக்கு அடியேன் அன்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸார்வபௌமர் என்று விருது குட்டினேன். அனைவரும் கரகோஷத்தினால் அதை ஆமோதித்தார்கள்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ஜகத்குரு பிரதிவாதிபயங்கரம் காதிஸ்வாமியின் சிஷ்யகோடிகளான பாம்பே ஸோமாணிவர்க்கத்தார் பெருமாள் தாயார் - ஆசாரியர்களுக்குப் பட்டுப் பீதாம்பரங்கள் ஸமர்ப்பித்து ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் பத்துருபாவீதம் ப்ரத்யேக ஸம்பாவனை ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

கோயம்புத்தூர் கெரடி கோவில் அர்ச்சககைங்கரியம் ஸிர்வலூக்கும் (ரிக்வேதி) ஸ்ரீமான் உவே. B. வரதாசாரியர் இந்த திவ்யஸ்தலத்தில் இந்த விசேஷ ஸமயத்தில் ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் திருப்பரிவட்டம் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று பாரித்துத் தமது வாக்கு செல்லும்படியான விலக்ஷனைதிகாரிகளுக்கு சியமித்து ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ரூபா மதிப்புள்ள வைதிகாலங்கார யோக்யமான உயர்ந்த திருப்பரிவட்டங்களை வரங்கி யெடுத்துக்கொண்டு வந்து ஸகல ஸ்வாமிகளுக்கும் ஸமர்ப்பித்தனர். புல பேர்களுக்கு 5, 8, 10 வீதம் ரொக்கமும் ஸமர்ப்பிக்கலாயிற்று. எதிர்பாராத இந்த மஹத்தான கைங்கரியத்தினால் இந்த ஸம்ப்ரோக்ஷண மஹோத்ஸவம் அத்யந்தம் சோபித்தது. இந்த வரதாசாரியர்ஸ்வாமி இத்தகைய கைங்கரியத்தை ஸிறைவேற்றப்போகிறாரேன்று இரண்டு நாள் முன்னமே அறியப்பெற்ற அடியேன் அவர்க்கு நாதமுனிகள் ஸன்னிதியில் பரமார்த்த ஸார்வபௌமரென்று விருதளிக்க சிச்சயித்து அதை அவர்க்கு முன்னடியே தெரிவித்திருந்தேன். அவரிட அபிமானியான திரு. A. R. நாகமாணிக்கம் செட்டியா ரென்கிற பரமபக்தர் அந்த விருதை உடனே தங்கடாலரில் பொறித்து எட்டு பவுன் கொண்ட ஒரு செயினில் சேர்த்து விலக்ஷணபூஷணமாக்கி அவரோடுகூடவேவந்து அதை என்னிடம் கொடுத்தார். அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் மிகவுக்கு வேதகோஷம் கெய்ய அதை அந்த ஸ்வாமிக்கு நாதமுனிகளின் ப்ரஸாதமாக அனிவித தேன். “ஹாரேண சுசுபே தே” என்னும்படியாயிருந்தது. ... ... *

ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரண மெழுபத்தாறு.

(முன்னிதழ்த் தொடர்ச்சி.)

22. ப்ரக்ருத்யதிகரணம்.

(முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்திலுள்ளது.)

கீழ்க்கடந்த வாக்யாந்வயாதிகரணத்தில் இரண்டாவதான *ப்ரதிஜ்ஞாளித் தேர் விங்கம் ஆச்மரத்தயः* என்கிற ஸுத்ரத்திலுள்ள ப்ரதிஜ்ஞாபதத்தினால் *ஏகவிஜ்ஞாநேநந ஸர்வவிஜ்ஞாந பூதிஜ்ஞாநயன்ரே பூஸ்தாவிக்கப் பட்டது. அதனால் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம் பரமபுருஷனேயென்று தேறிற்றுகிறது. அது பொருந்தாதென்று பூர்வபகும் ப்ரஸக்தமாக அதை நிரரகரித்து உபாதான காரணமும் பரமபுருஷனே யென்று ஸ்தாபிக்கத் தோன்றியது இவ்வதிகரணம்.

ஸு. ப்ரக்ருதிச்ச பூதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தரநுபரோதாத் 1-4-23.

ப்ரக்ருதி: என்கிறபதம் உபாதாநகாரணவாசகம். ச என்பதனால் நிமித்தகாரணத்வம் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. பரப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு நிமித்தகாரணமென்பதில் ஆகேஷபமில்லாதவனை நோக்கிச் சொல்லுகிறதாகையாலே நிமித்தகாரணமாயிருப்பதுபோலவே உபாதாநகாரணமுமாகிறதென்று சொல்லிற்றுகிறது. இதற்கு இரண்டு ஹேதுக்கள் சொல்லப்படுகின்றன—[பூதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத] என்று. ப்ரதிஜ்ஞாநயாவது ஏகவிஜ்ஞாநேநந ஸர்வ விஜ்ஞாந பூதிஜ்ஞாந; த்ருஷ்டாந்தமாவது-ம்ருத்பிண்ட கடாதி நிதர்சனம். ஆக இவ்விரண்டும் பொருந்த வேண்டுமானால் பரப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாந காரணத்வம் இருந்து தீரவேணும்; உபாதாந காரணத்வம் இசையப்பட்டால் தான் பூதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தங்கள் பொருந்தும்—என்பது ஸுத்ரத்தின் பொருள். ஒரேமன்னைது முதலில் பிண்டமென்கிற அவஸ்தையைடைந்திருந்து பிறகு பானையென்னுமவஸ்தையை அடையக் காணுதின்ரேம். இதில் முந்தின அவஸ்தையோடு கூடினத்ரவ்யம் உபாதேயமென்றும் வழங்கப்படுகிறது. அங்கு முந்தின அவஸ்தைபிந்தின அவஸ்தை என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டவஸ்தைகளையுமடையத்ரவ்யம் ஒன்றே யாதலால் உபாதான வஸ்துவை யறிவதும் உபாதேய வஸ்துவையறிவதும் ஒற்றுமைப்படுகிறபடியாலே உபாதானம் அறியப்பட்டால் உபாதேயமும் அறியப்பட்டதாகத் தேறுகிறது. அதுபோல ப்ரக்ருதத்தில் ‘ப்ரஹ்மம் அறியப்பட்டால் ஜகத் தெல்லாம் அறியப்பட்டதாகிறது’ என்று *யேநாச்ருதம் ச்ருதம்பவதி* இத்யாதி ச்ருதியாலே ஓதப்படுவதால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு உபாதானமென்று அறியப்பட்டதாகிறது.

இதன்மேல் ஒரு கேள்விவரும்; த்ருஷ்டாந்தத்தில் ம்ருத்தென்கிற ஒருத்ரவ்யத்திற்கே பிண்டத்வம் கடத்வம் என்கிற இரண்டவஸ்தையும் வருகிறபடியாலே பிண்டஜ்ஞானத்தாலே கடஜ்ஞான முண்டாவது பொருந்தும்; தாரஷ்டாந்திகத்தில் ஜகத்தும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றன்றிக்கே வெவ்வேறுபட்ட பொருள்களா

கையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞானமும் ப்ரபஞ்சஜ்ஞானமும் ஒற்றுமைப்படாதாகையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தாலே பூபஞ்சஜ்ஞானம் ஸம்பவிப்பதறிது. உபாதாந-உபாதேய பாவம் ஸம்பவிப்பதுமரிது; ஏனென்றால், ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரமென்பது நிர்விவாதம்; விகாரமும் அவஸ்தாபத்தியும் பர்யாயமாகையாலே விகாரம் ஸம்பவிக்கமாட்டா தென்ற போதே உபாதாநத்வமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று தேறுமே. ஆக இக் கேள்விக்கு ஸமாதான மென்னென்னில்; கேண்மின்; ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபஞ்சஜ்ஞானமுண்டாவதாக ச்ருதி சொல்லியிருக்கையாலே அவற்றுக்கு உபாதாந-உபாதேய பாவமில்லாமல் அது ஸம்பவியாதாகையாலே அஃது இசையத்தக்கது. விகார சூன்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு விகாராறுபமான அவஸ்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸம்பவிப்பதன்று; சேதநாசேதநாத்மக ப்ரபஞ்ச மாகிற சரீரத்தின் வழியாய் விகாராச்ரயத்வம் ஸம்பவிக்கிறது - என்பதாக. ச்ருதியின் அபிப்ராயம் ஸித்திக்கிறது. இதை நம் ஆசார்யர்கள் நன்கு உபபாதிக்கிறார்கள்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த தத்வத்ரயத்திலே ஈச்வர ப்ரகரணத் தில்—“இவன் தானே ஐகத்தாய்ப் பரினமிக்கையாலே உபாதாநமுமாயிருக்கும்; ஆனால் நிர்விகாரணன்னும்படி யென்னென்னில்; ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லா மையரலே, ஆனால் பரிணமமுண்டாம்படி யென்னென்னில்; விசிஷ்ட விசேஷண ஸத்வாரகமாக. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வ சக்திக்குக் கூடா தொழியாதிறே” என்றருளிச்செய்த விடத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்திலே விசத்தமாகக் கண்டு கொள்வது,

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவு- உத்தரசதகத்தில்- *கார்யே அனந்தே ஸ்வதநு முகதஸ் த்வாம் உபாதாந மாஹா: ஸா தே சக்திஸ் ஸாகரமிதரச் சேதி வேலாம் விலங்க்ய, இச்சா யாவத் விழுறதி ஸதா ரங்கராஜாநபேஷா ஸஸவைசாநாத் அதிசய கரீ ஸோர்ணநாபெள விபாவ்யா.* என்ற ச்லோகத்தில் இவையெல்லாம் ஸாரமாக வருஞிச் செய்தார். அவ்விடத்திலும் நம்முடைய வியாக்கியானத்திலே தெளியக் காணலாம். .... (22)

ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கரசாரியர் எழகு

பீ.பால்யாதிகாணமேழுபத்துறில் முதலத்தாய்வு

ମୁହଁରୀଟ ଲ୍ଲ.

ଓଡ଼ିଆ

ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீராஜ்ய ஸமாபனம்.

ஸ்ரீ. உ. வே. மதுராந்தகம் வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் ‘ஸம்ப்ரதாய ஸ்ராஜ்ய’ என்னும் சுவடிக்கு மறுப்பாக நாமெழுதிவரும் ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யம் கீழ் 229, 230 ஆகிய இரண்டு ஸுஞ்சிகைகளில் பெரும்பாகம் வெளிவந்திருந்தாலும் இன்னும் வெளிவரவேண்டிய பாகம் மிகமிகவள்ளது. ஆயினும் சில காரண விசேஷங்களினால் இதை இப்போது ஸமாபனம் செய்ய விரும்புகிறோம். இதற்கு இரண்டு காரணங்களை இங்குத் தெரிவிக்கிறோம்.

நமது ஸ்ரீராமாநுஜனை வரவழைத்து வாசிப்பவர்களில் வெளகிகப் பெரியார்களே அதிகமாகவுள்ளார்கள். அதிலும் புதுடில்லியில் அதிக மென்னலாம். அவர்களில் நமக்குப் பரமாப்தரான ஒரு வடக்கை ஸ்வாமி நமக்கெழுதியதாவது—“தேவரீருடைய ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யத்தை—இதுவரை வெளிவந்திருக்கின்ற 80 பாராக்களையும் பல தடவை வாசித்தேன். வித்பன்னர்களான சில பண்டிதர்களைத் துணைகொண்டும் வாசித்தேன். விஷயங்களில் காணும் நிருபணங்களுக்கு ஒன்றும் பதில் சொல்ல முடியாதென்பதை யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் எனக்குத் தோன்றுகிற வொரு குறையை விந்யத் துடன் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். பிழையிருந்தால் கஷ்மிக்கவேணும் ஸ்ரீ. உ. வே. மதுராந்தகம் ஸ்வாமி இப்போது எதிரியாய் நிற்கிறோர். இவர் ஏதோ வாசித்த வரேயெழுப்பி வாசிக்காதவரன்றே. அவரைக் குறிப்பிடும்போது தேவ ரீர் அந்தகர் அந்தகர் என்றே குறிப்பிட்டு வருவது யுக்தமாகுமா? விஷயங்களில் அவரை வாய்மாளப்பண்ணி விடுவதுபற்றி விசாரமில்லை அந்த ஸ்வாமியைக் குறிப்பிடும்போது கௌரவமாகக் குறிப்பிட்டால் நன்றாகிறோம். இங்குப் பல பேருடைய அபிப்ராயத்தை அடியேன் முன்னின்று தெரிவித்தேன்....” இத்யாதிகள். எழுதியிருந்தார்.

இதற்கு உடனே அவர்க்கு பதிலெழுதினேன்; அதாவது; அடியேனுடைய ஸாம்ராஜ்ய நாலை தேவரீர்கள் ஊன்றி தோக்கவில்லையென்று நினைக்கிறேன்; ஸ்ரீ. உ. வே. மதுராந்தகம் வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமி யென்றும் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி யென்றும் பலகால் எழுதியிருக்கவில்லையா? இப்போது கடைசியாக வெளிவந்துள்ள 230 லக்கமுள்ள இரண்டாவது ஆஹ்நிகம் தொடங்கும்போதே “மதுராந்தகம் ஸ்வாமி” என்று நிர்தேசித்திருப்புதைக் காணலாகாதா? அடிக்கடி நிர்தேசிக்க நேரும்போது ‘மதுராந்தகர்’ என்பதற்கு ஸம்கேஷபமாக ‘அந்தகர்’ என்று குறிப்பிடுவதைத் தவறாக நினைக்கலாகாது—இத்யாதிகள் எழுதினேன். அதை அவர் பெற்று “தேவரீர் தெரிவித்திருக்கிற ஸமாதானம் ஸிரிதான்; பார்ப்பவர்களுக்கு அந்தகரென்பது பரிஹாஸ் வார்த்தைபோல் படுமாதலால் அதை மாற்றி வேவறு விதமாக அமைத்தால் நல்லது என்பதை அடியேன் மறுபடியும் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். மதுராந்தகம் ஸ்வாமி தேவரீருடைய நாலுக்கு பதிலெழுதுகிறா? என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள. விரும்பிச் சில ஆப்தர்களுக்கு எழுதியிருந்தேன். பதில் நூல் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறரென்றும் மதுரையில் அச்சிடுவதற்கு அனுப்பியிருக்கிறரென்றும் அச்சாகி வருகிறதென்றும் தெரிய வருவதாக என்னுடைய உறவினரொருவர் எழுதியிருக்கிறோர். அது விரைவில் வெளிவருமென்று நினைக்கிறேன் அதையும் கடாக்கித்து விட்டுப் பிறகு கண்டம் கண்டமாகவல்லாமல் ஒரே ஸுஞ்சிகையில் தேவரீருடைய கண்டனங்களை யெல்லாம் வெளியிட்டால் வாசிப்பவர்களுக்கு ஸெளகரியமாயிருக்கு மென்பதும் அடியேனுடைய

அபிப்பிராயம்” என்று பதில் எழுதினார். அவர் ஒரு பெரியமனிதராதலால் அவருடைய நியமனத்திற்கு மதிப்பு கொடுக்கவேணுமென்று தோன்றிற்று.

மற்றெருநு முக்கியகாரன்மும் தெரிவிக்கலாகிறது. நமது ஸாம்ராஜ்யநூலில் (ஆரம்பஸஞ்சிகையில்) பதின்மூன்றுவது வாக்யச்ரேணியில்—

“ஆக இவ்விருவரும் [மதுராந்தகஸ்வாமியும் D. T. T. ஸ்வாமியும்] பகவத்ராமாநுஜ தர்சநபாஹ்யர்களைப்பது பன்னிரண்டாண்டுகளாக ஒளித்தமாகியுள்ளது; இதைப்பற்றி வாயைக்கையைத் திறந்திலிவர்..... ஒரு பக்கத்தில் [அத்ராஸ்தி பறை அஸாமஞ்ஜஸ்யம் என்று] தேசிகஸுக்தி தூஷணமும், மற்றெருநுபக்கத்தில் [நிர்ப்பந்தாதேவ. இத்யாதிநா] பகவத்ராமாநுஜ தூஷணமுமாகப் போது போக்கி வருமிவர்கள் எந்தப்ரமாணத்தைக்கொண்டு எந்த ப்ரமேயத்தை ஸாதிக்கவல்லவர்களோ, அதை மத்யஸ்தர்களே நிர்ணயிக்கக்கடவர்கள். இவர்கள் திறத்தில் வ்ருச்சிகதஷ்டமலிமலுசந்யாயத்தைப் பலகால் விளக்கியிருக்கிறோம். இவ்விருவரும் விடையிறுத்துத் தீரவேண்டிய விஷயங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல; ஒரு நூறு தேறும் எல்லாவற்றுக்கும் விடை வெளியிட்டு விட்டோமென்று உலகவஞ்சனையாகச் சொல்லிப் பிழைக்கவும் முடியாதிவர்களால். எத்தனை விஷயங்களுக்கு இவர்கள் விடையிறுத்தாக வேண்டுமென்பதை ஸ்ரீஉவே. Raosahib. ஃ. ராகவையங்கார்ஸ்வாமி போல்வாரைக் கேட்டால் புத்தகம் பாராதே கிடு கிடு வென்று வரிசையாகச் சொல்லுவார்கள்.”

என்றழுதியிருத்தோம். இங்கு ‘ராகவையங்கார் ஸ்வாமிபோல்வாரை’ என்று நாமெழுதியது வார்த்தைப்பாடு; இவ்விஷயத்தில் அவரைப்போல்வார் வேரெருநு வர்கிடையார்; அநந்வயாலங்காரரீதியில் அவரைப்போல்வார் அவரேதான். அந்தஸ்வாமி சென்ற ஐப்பசி மாதத்தில் சதாபிஷேகம் கண்டருளினவர்; ஜஞாநசீலவயோவ்ருத்தர். அந்தஸ்வாமி இந்த ஸாம்ராஜ்யநூல் வெளிவந்தவரைக்கும் |80 பாராக்களையும்] பூர்த்தியாகக் கடாக்கிந்து அருளியுள்ள ஸ்ரீமுகம் பாரதராமாயனுதிகளைப் போன்றது; அதைப்பார்த்தபிறகு ஏதுக்கு இந்த வீண்பரிச்சரமென்று தோன்றிற்று. அந்த ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகத்திலிருந்து ஸ்வல்பபாகமே தெரிவிக்கிறேனிங்கு. ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யம் பாரா 38 நம்முண்டயகோாமான சபத மொன்று என்னும் ம்குடம் புளைந்ததில் “கி பி. 19-வது நூற்றுண்டு பிறந்த பிறகுதான் நீங்கள் தேசிகனை யறிந்தவர்களே யொழிய அதற்கு முன்பு தேசிகனென்றே எம்பெருமானுரென்றே ஆழ்வாரென்றே ப்ரஸ்தாவித்த ஒரு வடகலை வ்யக்திகூட இல்லையென்று நாம் நெடுநாளாக நிருபித்து வருகிறோம். அப்படிப்பட்டவொரு புராதந வ்யக்தியைக் காட்டிவிட்டங்களானால் இதுகாறும் நான்கு பாலைகளிலும் நான் எழுதிவெளியிட்டுள்ள எழுநூறு புத்தகங்களையும் கிழித்தெறிந்துவிட்டு ஆயுச் சேஷமுள்ள வரையில் அஜஞாத வாஸம் செய்வேணன்பது ஸத்யம்” என்று தேவரீர் எழுதியிருப்பதைக் கண்டுவைத்தும் வாயையும் கையையும் முடிக்கிடப்பவர்களோடு என்ன பினாக்கு? என்கிழர் ராகவையங்கார் ஸ்வாமி. சேட்டலூர் நரஸிம்ஹாசாரியரும் (திருச்சி) ஏ. வி. கோபாலாசாரியரும் எந்தெந்த விஷயங்களில் நெடு நாள் வாதித்து முடிவில் கூடாமணம் செய்து கொண்டு ஓய்ந்தார்களோ, அந்த விஷயங்களை மேன்மேலும் வளர்த்திக்கொண்டு போவதில் என்னபயன்? என்கிழர். ஆகவே மதுராந்தகம் ஸ்வாமியிடமிருந்து நேர்மையான விடையளிப்பு ஏதேனும் வந்தால் மேலே தொடர்ந்து எழுதுவோமென்று நற்காலம் நிறுத்திக்கொண்டோம். .... *

ஏழுபத்தேழு பெரியார்களின் பெருமை.

(முன் தொடர்ச்சி-6)

32. ஸ்ரீமதுபாயைவே, காரப்பக்காடு சிங்கப்பெருமரன் ஸ்வாமி.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகில் ஸ்வாமியின் புகழ் அத்விதீயம். அடியேனுக்கு இருபத்தெந்து வயது வரையில் இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் ஏற்படவில்லை. ஸ்ரீவே. திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியோடு மிக நெருங்கின பழக்க மிருந்த காலத்தில் அவர் இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரபாவாதி சயங்களைப் பலகால் பன்னியுரைக்கக் கேட்டிருந்தேன். ஸ்வாமியை ஸேவிக்க வேணுமென்றே ஒரு ஸமயம் காரப்பங்காட்டுக்கு விடைகொண்டிருந்து ஸேவித்து வந்தேன். பிறகு பலபர்யாயங்கள் தெருங்கி ஸேவிக்கப்ராப்தமாயிற்று. ஸ்வாமி சிலவாண்டுகள் நம் பெருமாள் ஸன்னிதியிலெழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீங்கநாராயண ஜீயர் மடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் சிலநாட்கள் அனுகி வர்த்திக்கும் பாக்கியம் நேர்ந்தது. ராஜமன்னார் ஸன்னிதி, மதுரை, திருவல்லிக்கேணி. ஸ்ரீபெரும்பூதூர் முதலானவிடங்களில் ஸ்வாமியின் உபந்யா ஸாம்ருத தாரைகளைப் பருகும் பாக்கியமும் வாய்த்தது. ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் கண்ட அதிசயம் நம்முடைய உபய வேதாந்த க்ரந்தங்களிலும், அனந் தாழ்வானுடைய வேதாந்தவாதாவளியிலும், மற்றும் நவீந் க்ரந்தங்களிலும் யாவரும் வியக்கத் தக்கதான உபஸ்திதி விசேஷம். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீகாஞ்சியி லெழுந்தருளியிருந்த விரக்தி பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமியை ஒப்புச் சொல்லலா மாயினும், அந்த ஸ்வாமிக்கு க்ரந்த ப்ரவசனங்கள் தவிர உபந்யாஸங்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. இந்த ஸ்வாமிக்கு இரண்டுக்கும் அவகாசம் அமைந் திருந்தது. ஸ்வாமிக்கு ஜ்யோதிச் சாஸ்தரத்திலும் அபாரமான புலமையிருந்தது. ஸ்வாமியின் திருத்தமையனருடைய திருக்குமாரர் (அம்மாஞ்சி) வேங்கடாசாரிய ரெங்பவர் ஸ்வாமி பக்கலிலேயே உபயவேதாந்தங்களுமதி கரித்து வாக்மியாக இருந்தவர் அகாலத்தில் பரம்பதித்து விட்டார். தற்காலம், ஸ்வாமியினுடைய தௌஹிதராய் ஸ்வீகருத புத்ரரான ஸ்ரீவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் ப்ரபாவாதி சயம் ஜகத் விக்க்யாதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவக் குழாங்களுடனே பல்லாண்டு வாழ்க. *

33. ஸ்ரீமதுபாயைவே, எம்பரர்—க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி.

ஸ்ரீங்கத்திலே திருவவதரித்து ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமராகப் புகழ் பெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி. “அதீதமத்யாபித மார்ஜி தம் யச:” என்ற பழமொழிக்கு இலக்கானவர்களில் தலை நிற்பவர் இந்த மஹாஸ்வாமி. எழுபார் திருவம்சத்தவரா கையாலே கோயிலில் ஸ்தலாசார்ய புருஷராக வெழுந்தருளியிருந்தார். நியாய வேதாந்தங்களில் வாதப்போர் நிகழ்த்தவல்ல மஹாவித்வத் கேஸரியாக விளங்கினவர். ப்ரக்க்யாதராக எழுந்தருளியிருந்த கோஷ்டபூரம். ஸளம்ய நாராயண சார்யஸ்வாமி, திருவஹீந்திரபுரம். கச்சிக்கிடாம்பி பாஷ்யகாரார்ய ஸ்வாமி

உத்தமசீலி. ரங்கஸாமி ஜயங்கார் ஸ்வாமி முதலானார் ஸ்வாமியிடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் திகரித்துத் தேறினவர்கள். ஸ்வாமியினுடைய ப்ரசண்ட பாண்டித்யத்தையறிந்த குர்ஜரதேசத்தவர்கள்-ஸ்வாமிநாராயண ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஸ்வாமியை அந்த பராந்தத்திற்கு வரவழைத்து வடதால் என்னுமிடத்திலுள்ள ஸம்ஸ்கருத வித்யாலயத்தில் ஸ்வாமியை ப்ரதாநாத்யாபகராக வைத்ததனால் அந்நாட்டினர் பலர் வேதாந்தமதிகரித்துத் தேறினார்கள். அக்காலத்தில் ஸ்வாமி தர்சனக்ரந்தங்கள் பலவற்றை யெழுதுவதற்கு அவகாச மேற்பட்டது. அவை பெரும்பாலும் அந்தேவாளிகளால் அச்சிடப்பட்டுமூன்னன. ஸ்வாமியின் ஜயேஷ்டதிருக்குமாரர் ஸ்ரீமதுபயவே, எம்பார், ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி ஸம்ப்ராதாய க்ரந்த நிர்வாஹ துரந்தராய் பெங்களுரில் சிஷ்யர்களுக்கு ப்ரவசனம் செய்துவருகிறார். *

34. ஸ்ரீமதுபயவே, கமிஸ்தலர், அனந்தாசார்யாஸ்வாமி.

இந்தஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி 60 ஸம்வத்ஸரமானாலும் ஸ்வாமியினுடையபுகழ் தென்னெட்டில் மலிந்துள்ளது. ஸ்வாமி கபிஸ்தலத்தில் அவதரித்த வராயினும் திருநாங்கூரிலும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலுமே பெரும்பாலும் வாழ்ந்தவர். திருமலை அனந்தாழ்வானுடைய திருவம்சத்தவர். பகவத்விஷயம், ஸாதிப்பதில் அப்ரதிமானவல்லமைபெற்றவர். அடியேன் இளமையில் ஸ்வாமியினுடைய காலகேஷப கோஷ்டியில் அந்வயித்திருக்கிறேன். விஷயங்களைப் பூப்பறித்தாற்போலே ஸாதிப்பதில் மிகவிரகர். ம்ருதுமதுரபாஷி. அனேகப்ரயாயங்கள் ஈட்டுப்ரவசனம் செய்தருளினவரென்று ப்ரஸித்தியுண்டு. அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீஜகத்குரு, காதிஸ்வாமி ஒருஸமயம் திருநாங்கூர்க்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது அடியேனும் கூட விடைகொண்டிருந்தேன். அப்போது இந்தஸ்வாமி அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருந்தார். இவர் காதிஸ்வாமியிடம்வந்து வார்த்தையாடுகையில் *பூவார் திருமாமகள்புல்கியமார்பா!* என்கிற திருவெள்ளாக்குளப்பாகரத்தையும் * அகலகில்லேனிறையுமென்கிற திருவேங்கடமுடையான் பாகரத்தையும் ஸமந்வயப்படுத்தி மிகவினிதாக உபந்யஸித்தநாள், காதிஸ்வாமி பரமஸந்தோஷமடைந்து விசேஷஸ்த்காரம் செய்தருளினார். அவருடைய ஸ்வீகாரதிருக்குமாரரும் வாக்மியாக இருந்து சிலவாண்டுகட்குழுன்பு திருநாடலங்களித்தார். அவருடைய ஸ்வீகார திருக்குமாரர் இப்போது வாக்மியாயிருந்து வருகிறார்.

35. ஸ்ரீமதுபயவே, சோயில், கோவிந்தாசார்யாஸ்வாமி,

திருக்கோட்டியூர் கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்றும், நம்மாழ்வார் ஸன்னிதி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்றும் வழங்கப்பெற்றவிவர் கோயிலில் நிதயவாஸநிரதராய் நிதயப்ரவசன நிஷ்ணுதராயெழுந்தருளியிருந்தார். வியாகரணசாஸ்த்ரத்தில் பாரங்கதர். ஸம்ப்ரதாயகரந்தங்களை வரியடைவேப்பரவசனம் செய்து போந்தவர். பகவத்விஷயம் மட்டுமன்றிக்கே மற்றும் மூவாயிரவியாக்கியானங்களையும் ரஹஸ்யங்களையும் நாள்தவரூமல் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸன்னிதிமுதலானவிடங்களில் காலகேஷபம் ஸாதித்துக்கொண்டேவாழ்நாளைக் கழித்தவர். பாஞ்சராத்ராகமங்களில் மிக்கபரிசீலனையுள்ளவரென்பது

ஆழ்வாரேம்பெருமானுர் ஜியர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் திருநகரி-மாறு செந்தமிழ்மாநாட்டின் தொடக்கத்தில் (17-2-68) ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியரின் முன்னுரை விண்ணப்பம்.

— வெண்பா —

மாறனில் மிக்குமோர் தேவு முளதேயென்
நீறில் புகழோங்க வீங்தசொல்—தேறிடின்
சேமங் குருகையோ வென் றலவுஞ் செய்யுட்கே
சேமம் பொலியுஞ் சிறங்கு.

(இதன் கருத்து.) திருவாய்மொழியில் (2-2-3) *ஏறணைப்பூவனை யென்று தொடங்கும் பாசுரத்தினீற்றடி *மாறனில் மிக்குமோர் தேவுமுளதே* என்றுள்ளது. இதில் மாறனில் என்னும் முதற்சொல் ‘மால்தனில்’ என்று பிரிந்தேயாகவேணுமென்கிற சிர்ப்பங்தமில்லை; மாறனில் என்றேசின்று குருகூர் மாறனிற்காட்டிலும் மிக்கதொரு தெய்வமுளதோவென்று ஸ்ரீ மதுர கவிகள் திருவுள்ளம்பற்றிக் குதுகலித்தவாறுபோல நாமும் குதுகலிக்கக் குறையில்லை. இப்பொருளில், முன்னேயுள்ள முன்றடிகளும்

பொருந்துமோ? எனின், என்கு பொருந்தும். திருப்பதி களில் வாழும் பெரியார்களை ஆழ்வார்கள் குலாவிக் கூறுமிடத்து *செந்தாமரை மேலயை ஒடு சிவனுமயைய பெருமையோர்* என்றும், *வண் சிவனுமயனுந்தானுமொப்பார் வாழ்* என்றுங் கூறியிருப்பது காண்கிறோம். ஏறண் வேறன்றி = *நுண்ணுலூர்வின் ஸௌர்கண்டத் தம்மான்* என்றுழிவார்தாமே அருளிச்செய்யும்படி ஸர்வஜ்ஞனைன் று பேர்பெற்ற பரமசிவனென்னலாம்படி யென்கை. திருவடியை நோக்கிப் பெருமாள் இலையோணிடஞ் சொல்லுகையில் *வில்லார் தோளிலைய வீர! விரிஞ்சனே விடைவலானே?* (கம்பர்) என்றது மிங்கே நினைக்கத்தகும். பூவனை வேறன்றி = நால் வேதம் வல்ல நான்முகனென்னலாம் படி யென்கை. பூமகள் தன்னை வேறன்றி—*வேரிமாருத பூமேல்ருப்பாள் வினை தீர்க்கு மாபோலே *பண்டை வல்லினைபார்ந்தியருள்பவரிறே ஆழ்வாரும். ஆக, ஏறன் பூவன் பூமகள் என்னுமிவர்களில் அபேதமாக நினைத்து ஆழ்வாரை நிவத்தேவர் தொழுவரென்க. மேல்தன்னை மீதிட நிமிர்த்து = (திருவிருத்தத்தில்) “விண்ணுளோரிலுஞ் சீரியரே” என்றருளிச் செய்தபடியே விண்ணுளோரிற்காட்டிலும் சீர்மைபெற்று என்றபடி. மண்கொண்ட ப்ரபங்கஜன கூட்டஸ்தராகையாலே மண்ணுளோரனைவரையும் அடிமைப்படுத்திக்கொண்

வர். அவர் யாவர்களை? மர்றன் = நம்மாழ்வார். அவரிற்காட்டிலும் மிக்கதோர் தெய்வமுண்டோ? என்று பாசுரத்தின் பொருள் நன்கு பொருந்தக் குறையில்லை.

ஆக, இத்தகைய பொருள்கொண்ட பாசுரத்தை நோக்கின், [சேமங்குருகையோ என்றுரைக்குஞ் செய்யுட்டே சேமம் பொலியுஞ் சிறங்கு] “சேமங்குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ, ‘ஊழம் பராங்குசுசோ நாரண்மோ,—தாழம்துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்குமளவோ பெருமானுனக்கு” என்று பிரசித்தமான செய்யுளில் ஆழ்வார்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள ஒற்றுமை நயம் சேமம் பெற்றதாம்—என்பது மேலே குறித்த வெண்பாவின் கருத்து.

இதனால் மங்களாசரணஞ்செய்து, மேல் ஆழ்வாரருளிச்செயலின் அதிசயங்களிற் சிலவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்வோம்.

ஆழ்வார்களுள் நம்மாழ்வார் அவதார முறையில் ஜூந்தாமவராயினும் பல காரணங்களையிட்டு இவரே முதன்மை பெற்றிருப்பர். சட்கோபர், சடாரி, பராங்குசர், வகுளா பரணர், காரிமாறன், திருநாவீறுடைய பிரான் என்னும் இவை முதலான திருநாமங்களும் இவ்வாழ்வாருடையனவே. இவருக்கு நம்மாழ்வார் என்னும் திருநாமம் சிறப்புப் பெயராக ஸீரங்களாதன் மூலமாகக் கிடைத்ததாம். நான்கு வேதங்களின் சாரமாக இவர் அருளிச்செய்தவை திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களாம். மற்றுள்ள ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களைக் காட்டிலும், இவ்வாழ்வாருடைய மற்ற மூன்று திவ்வியப் பிரபந்தங்களையுங் காட்டிலும் திருவாய்மொழியே சிக்க மேன்மைபெற்று விளங்குவது. கம்பர்பெருமான் இயற்றிய சட்கோபரங்தாதயில் “தேவிற் சிறங்க திருமாற்குத்தக்க தெய்வக் கவிஞருன், பாவிற் சிறங்க திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதனே” என்றுள்ள செய்யுளினுல் நம்மாழ்வாருடையவும் திருவாய்மொழியினுடையவும் மேன்மையைச் சுருக்கமாக உணர்லாம்.

திருவாய்மொழியானது நூறு பதிகங்களாக அமைந்த ஆயிரத்தொரு நூற்றிரண்டு செய்யுள்களை உடையது. நூறு பர்டல்களை “ஒரு பத்து” என வழங்கும் வைணவ சம்பிரதாயப்படி பத்துப்பத்தாக அமைந்தது இது. இப்பிரயந்தம் முழுவதும் அந்தாதித் தொடையில் பாடப்பட்டது. இவர் அருளிச்செய்த மற்ற மூன்று திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் அந்தாதியே. இவங்தாதி, சொற்றெருடர் சிலை, பொருட்டொடர் சிலை என்ற தொடர் சிலைவகை இரண்டனுள் சொற்றெருடர் சிலையெனக் கருத்த் தக்கதாயிருக்கும். நெடுக ஒரு கதையாகக் கூறுதல்லாமல் தோத்திர ரூபமாக அருளிச்செய்யப்பட்ட பாசுரங்களாதலால் சொற்றெருடர் சிலையந்தாதியாகக் கொள்ளக் குறையில்லையாயினும், இதிலுள்ள பாசுரங்கள் பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து சிற்பது தோன்ற அறிவிற் சிறங்க ஆசிரியர்கள் வியாக்கியானித்துருள்வதனால் இது பொருட்டொடர் சிலையுமாம். “பொருளினுஞ் சொல்லினுமிருவகை தோடர் சிலை” என்னும் தண்டியலங்காரசுக்திரத்தின் உரையில், “இரண்டென்னுது வகை என்ற மிகையான் மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுங் தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க” என்றுள்ளது. அதற்குத் திருவாய்மொழியே சான்றுமெனக் கொள்க. சொற்றெருடர் சிலையந்தாதிக்குச் சான்றுன

பல பிரபங்கங்களும், பொருட்டொடர் ஸிலையந்தாதிக்குச் சான்றுன பல பிரபங்கங்களும் காணக் கிடைப்பினும், பொருளினுஞ் சொல்லினுஞ் தொடரும் அந்தாதிக்குத் திருவாய் மொழியே தக்க சான்றுமென்க.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியவிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு—என்ற என்வகை வனப்பினுள் இந்த நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின்பாற்படும். ‘விருந்தே தானும் புதுவது கிளாந்த யாப்பின் மேற்றே’ என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திர உரையில் ஈச்சினார்க்கினியர் “விருந்து தானும் பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றுற் பல செய்யுளுங் தொடர்ந்து வரத் தொகுத்துச் செய்யப்படுங் தொடர்ஸிலை மேலது’ என்றுரைத்து, “அது முத்தொள்ளாயிரமும், பொய்கையார் முதலாயினேர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளும் என உணர்க” என்று முடித்திருத்தல் காண்க.

திவ்வியப் பிரபங்கங்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் திருவாய்மொழியின் ஏற்றத்தை முந்நாதமுனிகள் முதலான முன்னேர்கள் உலகமறியச் செய்திருக்கும் வகையொன்று கேண்மின். மற்றைப் பிரபங்கங்கள் விஷ்ணுவாலயங்களில் திருவீதிகளிலும் ஒத்தப்படுவது போல. திருவாய்மொழியை ஒருபோதும் வீதியில் ஒதலாகாதென்றும், எம்பெருமாரே ஆழ்வாராசாரியர்களோ ஆஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது மட்டுமே சேவிக்கத் தக்கதென்றும் பெரியாரிட்ட கட்டளை இற்றைக்கும் பரிபாவிக்கப்பட்டுவருவது திவ்வியப் பிரபங்கங்கள் வழங்கும் நாடுகளிலெங்கும் காணத் தக்கதாம். திருவாய்மொழியிலுள்ள தெல்லாம் வேதப் பொருள்களேயென்றும்; வேதப் பொருள்களைத் திரட்டி நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி பாடியருளாதிருப்பின் வைணவக் கோயில் களில் நடைபெறும் திருவிழாக்கள் சிறிதும் சோபிக்கமாட்டாவென்றும் கம்பர்பெருமான் துணிந்து கூறியுள்ளார், சடகோபரந்தாதியில்:

“அந்தமிலா மறையாயிரத் தாழ்வதவரும் பொருளைச் செந்தமிழாகத் திருத்திலனேல், நிலத்தேவர்களும் தந்தமிழாவு மழகுமென்னும்? தமிழார் கவியின் பந்தம் விழாவொழுகுங் குருகூர்வந்த பண்ணவனே.”

என்பது அந்தச் செய்யுள்.

வடமொழி வேதப் பொருள்களே திருவாய்மொழியில் விளங்குவனவென்பதைக் கம்பர் எதுகொண்டு உணர்ந்தாரெனின்; வேதக்கடல் குடைந்தாடின நாதமுனிகள் ஆனவந்தார்போல்வாரான பேராசிரியர்கள் பரிக்கிரசித்தது கொண்டேயென்க. தத்துவம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்னும் மூவகைப் பொருள்களையும் வடமொழி வேதங்களிலிருந்தே உய்த்துணர வல்லவர்களான அபபேராசிரியர்கள் அவற்றைவிட்டு இப்பாடல்களையே தஞ்சமாகக் கொண்டும், இவற்றுக்குத் திவ்வியப் பிரபங்கமென்று பெயரிட்டும், இவற்றில் பாடப்பெற்ற தலங்களைத் திவ்விய தேசமென வழங்கியும், இவற்றைப் பாடினவர்களைத் திவ்விய ஸ்ரீரக்கொள்ளும் திருக்கொள்பவர்கட்டு இவ்வேற்றங்களெல்லாம் தெற்றென விளங்கும்.

திவ்வியப் பிரபந்தங்களான நாலாபிரம் பாசுரங்கட்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையென்னும் பேராசிரியர் வியாக்கியானமிட்டருளினர். திருவாய்மொழியாயிரத்திற்குமட்டும், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளைனென்னும் ஆசிரியர் ஆரூயிரப்படி யுரையும், நஞ்சீயர் ஒன்பதினையிரப்படியும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை இருபத்துநாலாயிரப்படியும், வடக்குத் திருவீசிப்பிள்ளை ஈடு முப்பத்தாரூயிரப்படியும், வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் பன்னீராயிரப்படியும் ஆக ஓங்கு வியாக்கியானங்களை யருளிச்செய்தர்கள். இவை தவிர, திருவாய்மொழியின் சாரப் பொருள் கூறும் வகையில் வேதாந்த ஆசிரியர், மணவாளமரமுனிகள் முதலான் ஆசாரியர்கள் வடமொழி தென்மொழிகளில் அருளிய நால்களும்ள்ளன. திருவாய்மொழிக்குப் பிரதான வியாக்கியானக்கர்த்தாவான வடக்குத் திருவீசிப்பிள்ளையின் திருப்புதல்வரான பிள்ளைலோகாசாரியர், அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் என்னும் ஆசிரியர் இருவர் முறையே அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷண மும் ஆசார்ய ஹ்ருதயமும் திருவாய்மொழியின் அரியபெரிய பொருள்களையே ஆராய்ச்சி முறையில் ஆழ்ந்து அற்புதமாக வெளியிட்டிருப்பனவாம். இவற்றுள் ஆசார்யஹிருதய நூலின் பெருமை அளவிடற்பார்வதன்று. திருவாய்மொழியின் ஒப்புயாவற்ற பெருமை களும் சீரிய பொருள்களும் அந்நூலில் உணர்த்தப்படுவதுபோல் வேறு எந்நூலிலுமில்லை யெனின் மின்கயாகாது.

இனித் திருவாய்மொழியில் உட்புகுந்து சில மருமங்களையும் தத்துவங்களையும் உணர்த்துவோம். வடமொழி வேதத்தை முதன்முதலாக நான்முகக் கடவுள் பிரவசனஞ்ச செய்ததுபோல் இத் தமிழ்வேதத்தையும் நம்மாழ்வார் நான்முகன்போலவேயிருந்து வெளியிட்டருளினார். எங்ஙனேயென்னில்: ஆழ்வார் தாம் ஓருவரே திருவாய்மொழியைப் பேசினரெனினும் நான்குமுகமாகப் பேசியுள்ளபடியை இதனில் காண்கிறோம். தாம் குருகூர்ச் சட்கோபனாகவே (ஆண்மை மாருமல்) இருந்துகொண்டு பேசினது ஒரு வகை. இங்ஙனே பேசினவை எழுபத்துமூன்று பதிகங்கள். ஆண்மைநீங்கிப் பெண்மையெய்தி, அதில் தலைமகளென்றும் தாயென்றும் தோழியென்றும் பாவனை கொண்டு பேசின வகைகள் மூன்று. தலைமகள் பாசுரமாக சிகழ்ந்தவை பதிகங்கள். தாய்ப் பாசுரமாக சிகழ்ந்தவை ஏழு பதிகங்கள். தோழி பாசுரமாக சிகழ்ந்தவை மூன்று பதிகங்கள். ஆக நான்குமுகங்களால் பாடப்பெற்றது நூறு பதிகங்கள்கொண்ட திருவாய்மொழியாயிரம். இயற்கையான ஆண்மையையிட்டுப் பெண்பாவனை கொள்வது எதற்காக? அப் பெண்பாவனையிலும் மகள், தோழி, தாய் என்னும் வேற்றுமைகள் எதற்காக? என்ற கேள்விகளுக்குச் சுருக்கமான விடை கேண்மின். புருஷோத்தமனை பகவானையநூபவிக்குமிட்டது ஆண்மை விலகுவதும் பெண்மை புகுவதும் இயல்பு. உலகில் நாயகி தனது நாயகனுறுவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருத்தலாகிற பாரதந்திரியத் தன்மையைக் கொண்டிருக்குமாறுபோல, பரமபுக்தர்கள் எம்பெருமானுருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்குந்தன்மை திட்ப்பட்டு விளங்குவதுதான் பெண் பாவனையின் மருமம். இதனைக் குலசேகராழிவார் தமது திருமொழியில் வித்தவக் கோட்டம் மான் பதிகத்தில் “கொண்டாளையல்லாற்றியாக குலமகள் போல்” என்ற பாசுத்தினால் விளக்கினர். ஆழ்வார்திறத்துக்கானும் பெண்மை சாமானியமானதன்று; “கடிமாலர்ப்பாவையொப்பாள்”—என்றும் “பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறங்கிட்டாள்”

என்றும் கூறியுள்ளபடி யே ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவியென்னும் தேவதேவ திவ்ய மஹிஷிகளின் பாவனையேயுள்ளது. எம்பெருமான் அத்தேவி மாரிடத்துக் காதல் கொண்டதுபோலவே ஆழ்வாரிடத்துங் காதல் கொண்டிருப்பது பலபல பாசுரங்களினால் நன்கு விளங்கும். மகள்பாசுரமாக வெளிவரும் பதிகங்களில் எம்பெருமானைப் பெறுதலில் ஆழ்வாரிக்கு உள்ள விரைவுமிகுதி காணலாகும். தாய்ப் பாசுரமாக வெளி வரும் பதிகங்களில் பேற்றுக்கு விரைவேண்டாத திண்ணிய உறுதி காணலாகும். தோழி பாசுரமான பதிகங்களில் ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுமாகிற தலைவிக்கும் தலை மகனுக்குமுள்ள ஒழிக்கவாழியாத உறவு அற்புதமான முறையில் விளக்கப்பெறும்.

உபயவேதாந்தப் பிரவர்த்தகர்களென்று விருதுபெற்ற ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் கூரத்தாழ்வான் (அவரது திருக்குமாரரான) பட்டர் நம்பிள்ளை முதலான மஹா வித்துவான்கள் கைக்கொண்டு அரும்பெரும் பொருள்களைக் கங்காப்ரவாஹும் போன்ற உபங்யாஸங்களினால் பெருக்கியதுகாரணமாகவே திருவாய் மொழி மிக மேம்பாடுற்றது. அத்தகைய பொருள்களில் சிலவற்றையே இங்கு விவரிக்க விரும்புகின்றேன்.

திருவாய்மொழியின் தொடக்கப் பாசுரம் ‘உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்’ என்பது. அதன் ஈற்றடியில் “துயரறு சுடரடி”யென்றுள்ளது. ‘துயரறு’ என்பதற்கு (அடியவர்களின்) துயரையறுக்கின்ற என்னும் பொருள் கூறுவதில் இழுக்கொன்றுமில்லை. ஆனால் ஸ்ரீராமாநுஜர் கூறும் பொருள் இன்சுவை மிக்கதாகவுள்ளது. துயரறுக்கும் என்று கொள்ளாமல் ‘துயரறும்’ என்று உரைத்து, அடியார் துயருற்றிருந்த காலத்துத் தானும் துயருற்றிருந்து, அவர்கள் துயரற்றவாறே தானும் துயரறுவது எம்பெருமானது இயல்பாக இதிஹாஸ புராண வரலாறுகளினால் நன்கு தெரிவதனாலும், குணத்துக்கு எல்லைசிலம் இதுவேயாதலாலும் இப்பொருளை ஆதரித்தனர் ஸ்ரீராமாநுஜர்.

திருவாய் மொழியில் நான்காவது பதிகம், ‘அஞ்சிறைய மடாராய்’ என்று தொடங்குவது. இது சில பறவைகளை எம்பெருமானிடத்துத் தாது செல்ல இரப்பது. இதில் (பாட்டு 4-ல்) “என்னீர்மை கண்டிரங்கி இது தகாதெதன்னாத என்னீல முகில் வண்ணீர்க்கு என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனே?” என்றுள்ளது. எனது சிலைமையைக் கண்டு இரங்கி இவளை நாம் அனுகாதிருப்பது தகாது-என்றிராதவர்க்கு நான் என்ன வார்த்தை சொல்லுவது? என்று பறவைகளை நோக்கிக் கூறுவதாக உள்ளது. இது தாது விடுமிடத்ததாதலால் பிரிவில் சொல்லும் வார்த்தையென்பது ஜயாற்றது. பிரிவில் இத் தலைவி யிருக்குமிருப்பை யாரேனும் சொல்லத் தலைவன் கேட்கலாமேயொழிய, தான் நேரில் காணமுடியாதன்றே? ஆகவே, ‘என்னீர்மை கேட்டிரங்கி’ என்றிருக்கத்தகுமே யல்லது ‘கண்டிரங்கி’ என்றிருக்கத் தகாதேயென்று சங்கித்த ஒரு தமிழ்ப் புலவனுக்கு, பட்டர் என்னும் ஆசிரியர், பண்டிதரே! நன்கு கேட்டார்; ஆனால் “புல்லிக்கிடங்கேள்வு புடைபெயர்ந்தேன், அவ்ளனவில் அள்ளிக்கொள்வற்றே பசப்பு” என்ற குறஞும் ‘ஊருண் கேளி உண்துறைத்தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே’ என்கிற குறுந்தொகைச் செய்யுஞும் உமக்குத்தெரியாது போலும்’ என்று கூறி, இவற்றைப் பரக்க உபங்யமித்து அப்பண்டி தரைத் தெளிவித்தனர்.

இதன் விவரணம் வருாறு: ‘புல்லிக்கிடங்தேன் புடைபெயர்க்கேன்’ என்ற குறள், திருக்குறளில் பசப்புறாருவரல் என்னும் அதிகாரத்தில் ஏழாவதாகும். இது காதலியின் பேச்சு. முன்பொரு நாள் நாள் காதலரை அழுங்கத் தழுவிக் கிடங்தேன்; கை மாறுவதற்காகச் சிறிது புடைபெயர்க்கேன்; ஒரு நொடிப்பொழுது விலகின அளவிலும் பசலை சிறம் வந்து உடம்பெலாம் முடிக்கொண்டது’ என்பது இக்குறளின் பொருள். இதனால் நாயகனைப் பிரியாமல் கூடியிருக்குங் காலத்திலேயே படும் அலமாப்பு தெரிய வரும். இனி, குறுங்தொகைச் செய்யுள் இக்கருத்தையே உதாரணத்துடன் வெளியிடப்படுன்னது. (குறுங்தொகையில் முஞ்சாற்றுக் தொண்ணுற்றெழுங்பதாவது செய்யுள். ‘ஊருண்கேணி..... பரத்தலானே’ என்பது. ஊரில் உள்ள முக்களாலே நீர் எடுத்து உண்ணப்பிப்பறுகின்ற கேணியினுள் னோ படர்க்கு கிடக்கும் பாசி போன்றது பசலைசிறம். பாசியின் தன்மை எத்தகைத் தென்றால், தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்ட இடங்களில் பாசி சிறமும்; கையை எடுத்து விட்டோமாகில் உடனே நீங்கின பாசி முடிக் கொள்ளும்; பசலை சிறமும் இது போன்றதே; காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி—நாயகன் தொட்ட தொட்ட இடங்கள்தோறும் பசலை சிறம் கீங்கி; விடுவுழி விடுவுழி பரத்தலான்—விட்டவிட்ட இடங்கள்தோறும் அது வியாபிப்பதனுலேயன்கை. பிரிவாற்றுமையினால் மாதர்களின் மேனியில் தோன்றும் சிறவேறுபாடு பசலை சிறமெனப்படும். நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்த காலத்திலே நாயகியின் உடலில் இந்த சிற வேறுபாடு தோன்றுவது வியப்பன்று; ஒரு படுக்கையில் படுத்துக் கூடியிருக்கும்போதே நொடிப் பொழுது கைகளெழுங்கத் அளவில் இந்தப் பசலைசிறம் படர்கின்ற தென்றால் பிரிந்த சிலையில் கேட்கவேண்டியதில்லை யன்றே, பட்டரிடத்தில் கேள்வி கேட்ட புலவர்க்கு இப்போது என்ன சமாதான மாயிற்றென்னில்; தூது பரசுரம் பிரிவு காலத்தில் சொல்லுவதானாலும் பண்டு கூடியிருந்த காலத்தில் சிகிழ்ந்த ஸம்பவத்தையே (என்னீர்மை) என்பதனால் சினைப்படுத்துவதாதலால் கேட்டிரங்கி யென்னவேண்டுவதில்லை, கண்டிரங்கியென்றே சொல்லத் தகும் என்ற தாயிற்று. நம் பூருவாசாரியர்களுக்குப் பண்ணடச் சங்க நூல்களிலும் இருந்த புலமை இதனால் அறிய எனிதாம். இது சிற்க.

பெரிய பண்டிதர்களைன் று பேர்பெற்றவர்கட்கும் தோன்றுத அரும்பொருள்களை நம்பின்னையெடுத்துக்காட்டுந்திறன் மிகமிக அதிசயிக்கத் தக்கதாம். அத்தகைய பொருள்களில் ஒன்றே காட்டுதும். திருவாய்மொழியில் பதினாறுவது பதிகம்—‘வைகுந்தாமணிவண்ணனே’ என்று தொடங்குவது. இதில் (முதற்பாட்டில்) ஈற்றடி ‘உன்னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே’ என்பதாம். ‘எம்பெருமானே! என்னை நீ சிக்கெனப் பிடித்துக்கொள்’ என்று பிரார்த்திக்க வேண்டியிருக்க ‘உன்னை நான் சிக்கெனப் பிடித்தேன்’ என்றுது மாற்பாடாகத் தோன்றும். இங்கு நம்பின்னையுணர்த்தும் மருமை கேள்வி. இப்பதிகத்திற்குக் கீழே கழிந்த ‘அந்தாமத்தன்பு செய்து’ என்னும் பதிகத்திலே எம்பெரு மான் ஆழ்வாருடனே வந்து கலந்து தான் பெறுப் பேறு பெற்றுஞ்சியிருந்தான்; அப்படி யிருக்கையில் ஆழ்வார் ‘அல்லாவியுள்கலந்து!’ என்று தம்முடைய நைச்சியத்தைக் காட்டி, ‘அந்தோ, பொருளால்லாதவெண்ணேடே இப்படிக் கலந்து கிடக்கிறுனே பரமபுருஷன்!’ என்று தலை சீய்த்துப் பேசினார். அதிலிருந்து எம்பெருமானுக்கு ஒரு கலக்கமுண்டாயிற்று. ‘இவர் நைச்சியம் பரவிக்கத் தொடங்கிவிட்டாரே; நம்மைவிட்டு அகல்வர்

போலிருக்கிறதே! இவரைப் பிரிந்து நாம் எங்ஙனம் தரித்திருப்பது' என்று. எம்பெருமான் இங்ஙனே கலங்கியிருக்கும் இருப்பையறித் தூ ஆழ்வார் அப்பிரான்து கலக்கம் தீர அவனுக்கு அபயமளிக்கிறார். 'உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே' என்று. 'நான் உன்னை விட்டகல்வேனென்று மருண்டு அஞ்சாதே' என்று வார்த்தையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளவேண்டும். இக்கருத்தை மணவாளமாழுனிகள் திருவாய்மொழி நூற்றால் தாதியில் (பா. 16.) "வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின் வாழ்மாறன், செய்கின்ற நைச்சியத் தைச் சிந்தித்து, — நைகின்ற தன்மைதனைக் கண்டு உன்னைத் தான் விடேனென்றுரைக்க, வன்மையைடைந்தான் கேசவன்" என்ற வெண்பாவினால் விளக்கியருளியிருப்பது காண்க. பகவான் கீதையில் "ஞானியை விட்டுப் பிரிந்து நான் ஆற்றகில்லேன்" என்று தானே வெளியிட்டிருக்குமதற்கு மிக இணங்கின் பொருள் இது. ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் "மஹாத்மபிர் மாம் அவலோக்யதாம் நய" என்றவுடனே அந்த மஹாத்மாக் களின் பெருமையை முன்னடிகளிற் சொன்ன சிற் காட்டிலும் விலகஷணமாகச் சொல்ல விரும்பி "கஷ்ணேபி தே யத்பிரஹோதிதுஸ்லஹு:" என்றருளிச் செய்ததும் ஈண்டு வினைக்கத்தக்கது. எம்பெருமானைப் பிரிந்து ஆழ்வார் படுமது பெரிதன்று; ஆழ்வாரைப் பிரிந்து எம்பெருமான் படும்பாடுதான் மிகப்பெரியது என்றுணர்த்தியவாறு.

இங்ஙனே பல நூற்றுக்கணக்கான அரூம்பெரும் பொருள்கட்டு ஸ்லாமான திருவாய் மொழியைக் கொண்டு போதுபோக்குவது ஆழ்வார் மரபில் தோன்றிய வைணவர்கட்கு இன்றியமையாததாம். கூரத்தாழ்வான் தாமருளிச்செய்த வறதராஜஸ்தவத்தின் முடிவில் "ராமாநுஜாங்கரி சராணேஸ்பி" என்னும் சுலோகத்தில்—ஸ்ரீ ராமாநுஜரை ஆளவந்தாருடைய குலனில்காகக் கூறி, ஆளவந்தாரை நாதமுனிகளின் குலக்கொழுந்தாகக் கூறி, அந்த நாதமுனிகளைப்பற்றிக் கூறுகையில் [வம்ச்ய: பராங்குச முநேஸ் ஸச] "நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாருடைய திருவம்சத்தில் தோன்றியவர்" என்றருளிச் செய்திருப்பது குறிக் கொள்ளத்தக்கது. ஆளவந்தாரை நாதமுனிகளின் குலத்தவராகக் கூறினதோடு, நாதமுனிகளை நம்மாழ்வாருடைய குலத்தவராகக் கூறினதோடு ஓாசியில்லையாயிற்று. நம் பரமவைதிக பரமாசார்ய கோஷ்டியில் நம்மாழ்வார் இப்படியன்றே குலாவப் பட்டுள்ளார்..... இவ்வளவோடு அடியேனுடைய விண்ணப்பத்தை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். *

நம்மாழ்வாருடைய நித்யசிந்தனைக்கிணிய நவதிருப்பதி யெம்பெருமான் களில் ஒரு திருப்பதி யெம்பெருமானை யநுபவிக்கக் குதுகலித்து மாடக்கொடிமதில் தென்குளாதை வண்குடபால் ஸின்ற மாயக்கூத்தனைச் சிறிது அநுபவிக்கிறேன்.

மாயக்கூத்தன் = இசற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கூறலாம். கீதையில் *தைவீ ஹ்யேஷா குணையீ மை மாயா தூத்யயா* என்று தானே சொல்லிவைத்தபடி குருவி பிணைத்த பிணைபோலே மாயப்பிணையொன்று பிணைத்து அதிலே எல்லாரையும் மயக்கி இப்படியொரு கூத்துக்காண்பவன். அன்றியே, அந்த கீதையிலே *ஸம்பவாம்யாத்ம மாயயா* என்றருளிச் செய்தபடியே ஸங்கல்பமென்னும் பொருளதான மாயையினாலே திருவவதாரங்கள் செய்து அவற்றிலே குடக்கூத்து, மரக்கால்கூத்து, குரவைக்கூத்து

என்னும்படியான பலவகைக்கூத்துக்களைச் செய்து “மாயக்கோலப்பிரான் தன் செய்கை நினைந்து மனங்குழைந்து” என்னும்படியாக்குமவன். அன்றியே, *குட்டு நன்மாலைகள் தூயன வேங்கி விண்ணேர்கள் நன்னீராட்டி அந்தூ பந்தராசிற்கவேயங்கு ஓர் மாயையினு லீட்டியவெண்ணைய் தொடுவுண்ணப் போந்து இமிலேற்று வன்கூன் கோட்டிடையாடினை கூத்து அடலாயர்தம் கொம்பினுக்கே* (திருவிருத்தம்—21) என்கிறபடியே நம் போல்வார்க்கு ஏஞ்சினைலும் நினைக்கவொண்ணுததொரு மாயக்கூத்ததைச் செய்பவ னென்னவுமாம்.

வெண்ணைய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அதனேசை கேட்டு சிற்பது, புண்ணில் புளிப்பெய்தாலோக்குங் தீமைகளை மனைதோறுஞ் செய்வது, உருகவைத்தகுடத்தொடு வெண்ணைய் உறிச்சியிடைத்திட்டுப் போந்து அருசிருந்தார் தம்மை யநியாயஞ்செய்வது, இல்லம்புகுங்தொருமக்ளைக் கூவிக் கையில் வள்ளயைக் கழற்றிக்கொண்டு கொல்லையில் சின்றுங் கொணர்ந்துவிற்ற அங்கொருத்திக் கவ்வனை கொடுத்து நல்லனாவற்ப முங்கள்கொண்டு நானல்லேனன்று சிரிப்பது, ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவர்களைச் சேற்றுவெற்று வளைதுகில் கைக்கொண்டு காற்றிற் கடியனுபோடியகம்புகுவது, வண்டமர் பூங்குழலார் துகில் கைக்கொண்டு விண்டோய் மரத்தேறுவது, மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக் கச்சொடுபட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிலவை கீறி சிச்சலுங்தீமைகள் செப்பது, தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந் தோடுவது, ஒளியாவெண்ணையுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி யொண்கயிற்றுல் விளியாவார்க்க வாப்புண்டு விம்மியமுவது, கஞ்சனுங்காளியனுங் களிறு மருது மெருதும் வஞ்சனையின் மடியவளருவது, ஆயனுகியாயர்மங்கை வேயதோன் விரும்பியது, குஞ்செருடுத் தாங்கரகாத்துக் கோவலனுய்க் குழலுதியூசிக் கன்றுகள் மேய்த்துத் தன் தோழரோடு கலங்குடன் வருவது, சீமாலிகனவனேடு தோழுமைக்கொண்டு சாமாறவனை வயன்னைச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டது, நாறியசாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்னத் தேறியவரும் திருவுடம்பிற்புச் சன்றியகூணினையுள்ளே யொடுங்க ஏறவுருவியது, வார்கடா வருஷ்யானை மாமலையின் மருப்பிளைக் குவடிறுத்துருட்டி ஊர்கொள்தின்பாகனுயிர்செகுத்து அரங்கின் மல்லரைக்கொன்று போர்கடாவரசர் புறக்கிட மாடமீமிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்தது, பொய்ச்சுகுதில் தோற்ற பொறையிடை மன்னர்க்காய்ப் பாரதம் கைசெய்தது, பற்றலர் வீயக் கோல்கையில் கொண்டு மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டமியப் பார்த்தன் சிலைவளையத் திண்டேர்மேல் முன்னீண்றது, பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப் பகலவனைளிகெடப் பகலே ஆழியாலன்றங்காழியை மறைத்தது, கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போரெல்லாச் சேனையுமிருங்கிலத் தவித்தது, மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய்மாண்டானை ஒதுவித்த தக்கணையா உருவுறவே கொடுத்தது, படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத் திண்டேர் கடவிச் சுட்ரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில்வைதிகன்பிள்ளைகளை யுடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தது முதலான மாயக்கூத்துக்கள் பலவும் இங்கு அநுஸங்கிக்கவுரியவை.

இங்ஙனம்,

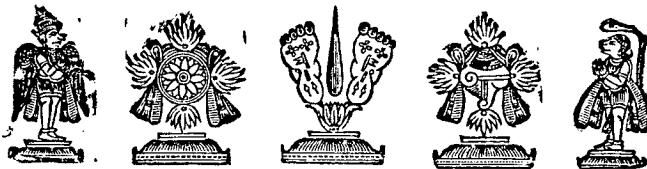
ஸ்ரீகாஞ்சி P. B. அண்ணங்கராசாரியர்,

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பத்திரிகையாசிரியர்.

15—2—68.

ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானூர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

**நீலாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அன்னங்கராசாரிய ஸ்வாமியின்
ப்லவங்கஷூ மீன் விசாகோத்ஸவப் பத்திரிகை.**

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் எழுபத்தேழூவது திருநகூத்திர பூர்த்தியை முன்னிட்டு
ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸ்வாமியின் திருமாவிகையில்

நாளது மாசிமீ 27வ (10-3-68) ரூயிற்றுக்கிழமை புனர்வச முதல்
பங்குனிமீ 8வ (19-3-68) செவ்வாய்க்கிழமை திருவிசாகம் வரை

வேதபாராயணம், திவ்யப்ரபந்தஸேவை, ரஹஸ்யாநுஸந்தானம்,
ஸ்தோத்ரபாடம், விதவான்களின் உபந்யாஸம் இவை நடைபெறும்.

ஆப்தர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்து சிறப்பாக நடப்பிக்கும்படி
பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

வேதபாராயண கோஷ்டிகள் கடந்த ஸம்வத்ஸரங்களிற்போலவே
ஸாமவேதம், யஜார்வேதம் க்ரமாந்தம்
திருவீதிவலத்துடன் நடைபெறும்.

காஞ்சிபுரம்,
25—2—68.

இங்ஙனம் :
பிரதிவாதி பயங்கரம் சேல்வமணி என்கிற
ஈங்கநாத தாஸன்.

SRI KANCHI MAHA VIDWAN JAGADACHARYA SIMASANADHIPATHI
**P. B. ANNANGARACHARYA SWAMI'S
SEVENTY EIGHTH BIRTH DAY CELEBRATIONS**

The Seventy Eighth Birth day of Sri Swami is being celebrated this year at his residence in Kanchi from 10—3—68 to 19—3—68 Tuesday Vedas, Divya Prabandhams, Stotras and Rahasyas will be chanted. Procession of the Veda Goshti and religious lectures will also take place as usual.

Kancheepuram,
25—2—68.

You are cordially invited to attend,
CHELLAMANI alias
P. B. RANGANATHACHARYA.

P. B. A. சூவாயிகளின் நூல்களுக்குச் செருக்கமான விளம்பரம்.

P. B. A. ஸ்வாமிகளால் இயற்றப்பட்டு அச்சிடப்பட்ட நூல்கள் பன்னிரண்டு துறைகளில் அமைந்தவை. அவற்றுக்கு விரிவான கியாடலாக தருவித்துக்கொள்வது. இங்கு அப் பன்னிரண்டு துறைகளையும் விளக்கி ஒவ்வொரு துறையிலும் வெளிவிந்துள்ள நூல்களைச் செருக்க மாகக் காட்டுகிறோம்.

1. பூர்வாசார்யர் பெருமை நூல்கள்: ஆழ்வார்களின் வைபவங்களும் வேதாந்த வாசிரியர் மனவாள மாழுனிகள் வரையிலுள்ள ஸகல ஆசாரியர்களின் வைபவங்களும்.

2. இதிஹாஸ புராண சரித்திர நூல்கள்: வான்மீகி ராமாயணம் பூர்த்தியாக வசன நடை. திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் ஆழ்வார்கள் அனுசந்தித்த பகவத் கடைகள்.

3. உபந்யாஸகர்களுக்கு உதவியான உபந்யாஸ நூல்கள்: பன்னிரு திங்கள் நு பவம், மதுரோபந்யாஸமாலை, அத்புதோபந்யாஸமாலை, உபந்யாஸ ஸப்தகம், உபந்யாஸ சதத்வயம், திருப்பாவை ஜீயர் ஸத்காலகேஷப ஸபை விருந்து திருவல்லிக்கேணி யுபந்யாஸமாலை வைசாகோத்ஸவ உபந்யாஸமாலை, பரமாந்ததழுவணம், பஞ்சாம்ருதம் முதலான பல நூல்கள்.

4. வேதாந்த விளக்க நூல்கள்: விசிஷ்டாத்வைத தரிசனம். விசிஷ்டாத்வைத ஸாரம், விசிஷ்டாத்வைதஸரவஸ்வம் பகவத்கீதை யறுபத்திரண்டு, பூநி பாஷ்யஸாரமான பூநி பாஷ்யாதிகரணங்களைமுபத்தாறு முதலியன. இவை வடமொழியில் மிகமிக வள்ளன,

5. திவ்யப்பிரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை: நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் பூர்த்தியாக விரிவரைகள் 20 வால்யம். தெலுங்கிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் ஹிந்தியிலும்.

6. ஆசார்யர்களின் தமிழ் நூல்களுக்கு உரை: ஞானஸாரம், பிரமேயஸாரம், ஸப்தகாதை, உபாதேசரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்தி..... இவற்றுக்கு விரிவரை. நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியை முதலியன.

7. ரஹஸ்யார்த்த விளக்க நூல்கள்: முழுஷாப்படிஸாரம், பூநி வசனபூஷணஸாரம், தத்வத்ரயஸாரம். ஆசார்ய ஹ்ருதயஸாரம், ஆசார்ய ஹ்ருதயப்பதவுரை.

8. ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்களினுரை. முகுந்தமாலை, ஸ்தோத்ரரத்னம், சதுஷ்சக்லோகி, கத்யத்ரயம், பஞ்சஸதவம், பூநி ரங்கராஜஸ்தவம். பூநி குணரத்னகோசம், ஸாதர்சந சதகம், யதிராஜவி: சதி, நகஷத்ரமாவிகை, தேசிக ஸ்தோத்ரங்களில் 13. இவற்றுக்கு விரிவான உரை, சிறிய ஸ்தோத்ரங்களைத்துக்குமுரை.

9. வேத ஸகஷண விசார நூல்கள்: வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம், பதபாட பரித்ராணம், பதபாடபரிகத்தி, வேதபாஷ்ய விமர்சனம் முதலான பத்து நூல்கள்.

10. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க நூல்கள்: ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரநிதி. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ரக்ஷா, ஸர்வஜ்ஞஸுக்தி ஸர்வஸ்வம், முதலிய பல நூல்கள்.

11. லோகாபிராய நூல்கள்: நற்போது போக்கு, பூநி வைஷ்ணவமஹாநிதி, பூநிராமாநுஜ பூஷணம். கம்பரின்பக்கவித்திரட்டு அஷ்டாதாசாஷ்டாதச மஹார்த்த நிதி, பூநி ஜயந்தியநுபவம், பூநி ராமாநுஜஜயந்தி மலர் முதலான நூற்றுக்கணக்கானவை.

12. பரபகுடப்ரதிகேஷப நூல்கள். ஸதாசார்ய ஸுகுத்திரக்ஷா, அத்புத சக்தி: வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு, ரத்ன பரீக்ஷா. ஸத்ஸம்ப்ரதாய பாஸ்கரன், வம்பவிழ்கோடை தத்துவம். ஜெகநாசார்ய ஸுகுத்திஸாதாநிதி, சதபூஷணீவஜ்ரகுடாரம், சாங்கர சிரோபூஷா, விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜம். பூநி மஹாவிஷ்ணு ஸாம்ராஜ்யம், ஆழ்வார்களின் காலநிர்ணயம் ஸத்யபக்தி ஸாதனபக்தி சோதனம், ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யம் முதலான நூல்கள்,

இப்பன்னிரண்டு துறைகள் தவிர, பதின்மூன்றாவது துறையுமின்று. அதில், பூர்வா சாரியர்களாருளிச்செய்த காலகேஷப க்ரந்தங்கள் யாவும் தமிழ், தெலுங்கு, தேவநாகரி விழிகளில் பரிஷ்கரித்து அச்சிடப்பட்டுள்ளன. பூநிமத் வரவரமுநீந்தர க்ரந்தமாலை தமிழ்விழியில் ஸமீபத்தில் வெளிவிந்தது. இவற்றுக்கெல்லாம் விலைப்பட்டியல் காண்க.

மானேஜர், கரந்தமாலை, காஞ்சீபுரம்-3.